

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

VERSTEKELINGEN AAN BOORD

N° 2495

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Verstekelingen aan Boord

HOOFDSTUK I

DE LEDIGE BENZINETANK

Manhattan, de zakenwijk van New York is eigenlijk een eiland.

Steekt men de brug ten noorden van Randalls eiland over dan betreedt men het vasteland en is men in de Bronx, een stadsgedeelte met volkswijken, waar echter ook fraaie landhuizen staan.

Op een zekere ochtend in het jaar 1929, dus vóór de tweede wereldoorlog, stopte er een grote, grijze auto op de hoek van Tremont Avenue en Marmion Avenue, dat is in het hartje van Bronx.

Het portierraampje werd ongeveer een handbreed naar beneden gedraaid, een agent van politie stak zijn hoofd naar buiten, en vroeg aan de jongeman, die achter het stuur zat:

— Waarom stoppen wij hier?

— Om een zeer afdoende reden, namelijk omdat de benzinetank leeg is; in mijn haast heb ik vergeten de tank te laten bijvullen, en men rijdt geen twee uren onafgebroken door de stad, zonder dat de voorraad uitgeput raakt.

Het hoofd verdween en de agent scheen overleg te plegen met een tweede inzittende. Even daarna kwam het hoofd weer te voorschijn, en de agent zei laconiek:

— Benzine kopen in de garage, die hier vlak bij moet zijn, aan de overkant van Tremont Avenue.

— Best, en het nummerbord? vroeg de man achter het stuur ironisch.

— Dat is iets van latere zorg. Dat moet voorlopig maar blijven zitten, om-

dat het de aandacht zou trekken, als wij het in deze drukke straat zouden afnemen.

— Zeer juist. Wel eens van een telefoon gehoord? Denk je soms dat de garagehouder al niet lang op de hoogte is en iedere grijze auto met het bewuste nummer, scherp zal letten?

— Hij mag er op letten, zoveel als hij wil, zei de agent weer, na opnieuw zijn arrestant, of wie hij dan anders mocht zijn, te hebben ondervraagd. U moet de garage eerst voorbijrijden, de eerste de beste zijstraat inslaan, daar stoppen, en een vijf liters bus benzine kopen. Niemand die dan achterdocht zal krijgen.

Het portierraampje ging dicht, en in zich zelf brommend, volgde de chauffeur een nog jonge man met helderblauwe ogen en eenvoudig gekleed, het bevel op.

Snel reed hij de aangewezen garage voorbij, draaide de hoek van de zijstraat om, stopte, stapte uit, en liep haastig terug.

De agent echter stapte ook uit, en ging achter de auto staan, zodat zijn brede, hoge gestalte de nummerplaat volkomen onttrok aan het oog van al degenen die het plan mochten hebben er naar te kijken.

Het maakte de indruk alsof hij scherp acht gaf op alles wat er in zijn nabijheid voorviel, en vooral scheen hij grote belangstelling te koesteren voor de collega's die voorbijkwamen.

Een agent wandelde met de handen op de rug aan de overzijde voorbij en keek slechts even naar de geparkeerde wagen.

Maar toen hij een meter of dertig verder was, keerde hij op zijn schreden terug, en scheen nu toch wat meer aandacht aan de grote auto te besteden.

Hij vertraagde zijn tred, en bleef eindelijk staan, keek eens naar de breedgeschouderde agent, en toen naar de eenzame passagier daarbinnen.

Het was juist op dit ogenblik, dat de jongeman met de blauwe ogen terugkeerde met een groot blik benzine.

Het rechteroog van de agent achter de wagen ging snel open en dicht, en dit scheen de jonge man tot meerdere spoed aan te drijven.

— Vlug, vlug, mijnheer Brand, want die agent aan de overzijde let op ons.

De jongeman keek even terzijde, en mompelde:

— Ik heb het allemaal voorspeld. Wij plukken nu de vruchten van je fraaie onderneming. Ga even op zij.

— Op zij gaan, mijnheer Brand? Maar dan ziet hij het nummerbord, zei de reus verschrikt.

— Dan moet hij het in 's hemelsnaam maar zien; ik kan onmogelijk bij de dop van de tank, als jij er met je grote corpus voor blijft staan.

De reus deed een stap op zij, maar niet verder dan om de ander gelegenheid te geven de dop los te schroeven van de benzinetank.

Het volgende ogenblik klukte de benzine in een gulle stroom in het lege reservoir en op hetzelfde moment maakte de agent aan de overkant gebruik van het feit dat het verkeer wat verflauwde om de straat over te steken.

— Mijnheer Brand, daar komt hij aan, fluisterde de reus verschrikt. Wat moet ik doen?

— Houd hem even aan de praat. Verzin maar wat, wacht tot ik weer achter het stuurwiel zit, en geef hem dan desnoods een flinke opdonder, zei de jongeman haastig ten antwoord. Jij met al jouw mooie uitvindingen.

De zwaargebouwde agent scheen een beetje gepikeerd door deze zonderlinge klacht aan zijn adres, maar hij hield niettemin zijn collega in het oog, die nu rechtstreeks op de auto toekwam, met een rimpel in zijn voorhoofd.

— Mooie wagen is dat, begon hij vriendelijk, zodra hij zijn collega kon toespreken, zonder dat zijn geluid werd overstemd door het verkeer. Hij kreeg geen antwoord, en ging door:

— Droog gelopen? Ja, zo'n bakbeest verslindt heel wat benzine.

Hij zweeg plotseling en bleef strak staren naar de borst van de reusachtige agent. Diens uniform leek wel gemaakt te zijn voor iemand die een hoofd kleiner was, en de tuniek omspande zijn brede borst zo strak, dat de bovenste knopen onmogelijk dicht schenen te kunnen worden gemaakt.

Van die knopen ging de blik van de agent langzaam naar de mouwen die te kort waren, en toen naar de broek, waarvan de pijpen eveneens gerust een handbreed langer mochten zijn.

Zijn gezicht veranderde merkbaar, hij keek links en rechts, toen naar de bukkende man, die nog geen woord gezegd had, en die nog bezig was met de benzinetank bij te vullen, en zei toen langzaam:

— Ja mag wel eens een nieuw pakje vragen, kameraad. Verrek zeg, je barst er bijna uit. Heb je een arrestant bij je? En waar moet je hem naar toe brengen?

De reus gaf niet direct antwoord en keek naar de jongeman, die nu de dop op de tank vastschroefde.

De jongeman was klaar met zijn werk liep om de auto heen, en ging achter het stuurwiel zitten. Hij maakte contact en de motor sloeg aan.

Een wolk benzinedamp kwam uit de uitlaat en omdat de grote agent bleef staan, waar hij stond, zei de tweede agent:

— Ga jij nog eens een beetje op zij, makker. Ik zou graag het nummer van die wagen eens zien. Je moet weten dat wij driekwartier geleden op het bureau van de wijk bij elkaar zijn getrommeld en toen instructies hebben gekregen in verband met een diefstal uit het bureau van Commissaris Crampton en de dieven zijn er van door met een grijze auto, een zo goed als nieuwe Studebaker.

— Als je denkt dat deze wagen die Studebaker is, heb je het mis. Deze slee is een nieuw model Ford, zei de reus met een uitgestreken gezicht en zonder zijn blikken af te wenden van de agent.

Deze ordebewaarder scheen niet veel gevoel voor humor te hebben, want hij zei nijdig:

— Hou jij je grootje voor de gek. Ik vroeg je om op zij te gaan. Ik moet dat nummer zien. Ik vergat nog je te zeggen, dat een grote kerel een paar van onze mannen heeft neergeslagen in een patrouillewagen en een van de uniformen heeft gestolen.

Terwijl hij dit zei, maakte de rechter hand een beweging naar de revolvertas.

Maar de reus had de arm goed in het oog gehouden, en hij bleek veel vlugger te zijn, dan men van een man van zijn omvang had kunnen verwachten.

Bliksemsnel greep hij de pols van de agent, en wel zo hardhandig, dat de andere niets anders kon doen, dan zijn wapen los te laten, hetwelk de hardhandige agent onmiddellijk zover hij kon wegschopte. De wolk benzinedamp werd dichter, en de reus gaf de agent een duw in de borst, die hem achterover deed tuimelen.

Maar juist toen hij het portier openrukte, na de chauffeur iets te hebben toegeroepen, kwam er een van de nieuwe gepantserde motorrijwielen met zijspan aantuffen.

De bestuurder zag een collega op de grond spartelen, hij zag een grote auto snel weggrijden en hij begreep wat zijn plicht was: hij gaf vol gas, en begon aanstonds aan de achtervolging van de auto, terwijl zijn kameraad in de zijspan bij wijze van waarschuwing een paar schoten loste uit een repeteerpistool, waarvan een der kogels rakelings langs een oude heer vloog, die naderhand een bekend professor in de wijsbegeerte bleek te zijn, en de tweede een corpulente spekslager in de dij trof.

Het is een feit, dat de New Yorkse politie in die dagen buitengewoon snel klaar stond met vuurwapens, en het schijnt zeer lastig richten te zijn, op een snel rijdende zijspan.

De auto had een voorsprong van omstreeks veertig of vijftig meter, dus dat was niet heel veel.

De passagier in de auto had zich omgewend, keek door de achterraut, en bemerkte dat de motorfiets begon te winnen.

— Je hebt toch een revolver bij je, James, vroeg hij.

— Hier is er een, mylord.

— Sla met de kolf die ruit in.

De reus deed wat hem gevraagd werd en rinkelend vloog de ruit in scherven.

— Geef nu maar hier, zei de passagier bedaard.

Hij nam het wapen over, richtte even zorgvuldig, zonder zich te overhaasten, ofschoon de kogels hem om de ogen flo-

ten, en drukte af.

Het schot leek wel een echo te hebben; de tweede knal kwam van de band om het voorwiel van het motorrijwiel, die als 'n dweil langs het plaveisel sleepte.

Het schot was raak geweest.

De bestuurder deed wat hij kon om een ongeluk te vermijden, maar ondanks zijn remmen kon hij niet beletten dat de onbestuurbaar geworden machine het trottoir opvloog, en in verkleukelde toestand pas tot stilstand kwam tegen de muur van een bankgebouw.

Gelukkig was de vaart op dat moment grotendeels uit de machine en de agenten kwamen er met betrekkelijk lichte verwondingen af.

De auto zette intussen met vermeerderde spoed zijn weg voort, en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

In snelle vaart volgde de wagen de brede betonnen weg van Crotona Parkway Village, reed het prachtige, zeer uitgestrekte Bronx Park binnen, waar de chauffeur stopte in de buurt van een verversingshuisje.

Onmiddellijk stak de agent, die zo vreemd was opgetreden zijn hoofd buiten het portier en vroeg:

— Is de benzine al weer op, mijnheer Brand?

— Maak je geen zorgen, James, luidde het antwoord. Benzine in overvloed. De chauffeur stapte uit. Het was in het park op dit punt heel stil, er was niemand te zien, behalve heel in de verte een paar Franse, Zwitserse nurses, met de aan hun zorg toevertrouwde kinderen.

Het huisje werd opgeschilderd en er stonden een paar potten verf met de kwasten er in. Blijkbaar waren de schilders gaan schaften.

Toen de reus zag hoe de chauffeur, Charles Brand, snel met een blik witte verf achter om de wagen heenliep, begon hij te lachen, en zei met een olijk knipoogje tot zijn medepassagier:

— Een slimme zet van mijnheer Brand myord. Hij gaat met een paar streekjes verf ons nummer veranderen.

Binnen twee minuten was het karweitje afgelopen, en aan het tevreden

gezicht van de jongeman zag de inzittende passagier, niemand anders dan John Raffles, dat de kleine verandering uitstekend geslaagd was, zonder door iemand te zijn opgemerkt.

De snelle rit werd voortgezet, nog een half uur lang, totdat tenslotte de wagen stopte in New Rochelle, een der noordelijke voorsteden, waar nog betrekkelijk weinig gebouwd is.

Alles is hier nog landelijk, en men vindt er behalve een paar grote landhuizen, veel kleine, comfortabele villa's, toebehorend aan zakenlieden, die iedere dag en iedere avond meestal per auto naar en van hun kantoor Downton komen.

Het huis waarvoor de auto stopte, stond in een zijlaan, en was nog maar amper voltooid. Alles blonk nog van nieuwhed. Er was een garage bij, en daarin werd de auto onmiddellijk neergezet. Toen pas stapten allen uit, en Raffles zei, zich tot Henderson wendend:

— Ontdoe je onmiddellijk van die uniform, James en trek een overall aan. Wij hebben hier nog wat bussen lak staan, en een verfspuit, geef de auto een nieuw schortje voor en zie dat je met een beitel het nummer op de motor onleesbaar maakt. Je zult daaraan wel voor een paar uren werk hebben. Wij gaan nu aanstonds passende kleren voor je kopen. Het is wel een groot geluk, dat deze plek zo afgezonderd ligt, maar veel winkels zijn er niet en het is de vraag of ze jouw grote maat hebben. Enfin, we zullen wel zien.

Raffles nam Brand, die een klein, ijzeren kistje droeg onder de arm, voerde hem naar een der vertrekken, die slechts schaars gemeubeld waren, duwde hem in een stoel, viel zelf in zulk een armstoel neer, en zei:

— Men kan zeggen dat dit op het nippertje was, amice. Welk een zonderling avontuur, en wie zou gedacht hebben, dat wij hier terecht zouden komen, na nog pas een dag geleden ter hoogte van de Azoren te hebben gevlogen.

— Het komt allemaal door die prachtuitvinding van Henderson, mopperde Brand ontevreden. Als jij niet had toe-

gegeven, en met hem was opgestegen in die oude kist, voorzien van de zogenaamde economische motor van onze vriend, dan zouden we hier nu niet zitten. Jawel, economisch. Het mocht wat. Jullie waren nauwelijks in de buurt van de Azoren of de motor van die verrotte sinaasappelenkist begon heet te lopen, jullie vielen met het hele geval in zee, een boot pikte jullie op, en wat blijkt? Het is het weelderige motorjacht van Elias Harrow, de cocaïnesmokkelaar, dat juist een wedstrijd houdt met het jacht van een collega, al even fraai en duur, jullie hebben nog moeite genoeg om je te laten opnemen door de schurken, en het einde is, dat ze merken wie je eigenlijk bent.

— Gelukkig was dat niet het einde, amice, want ik vond gelegenheid, met het radiozendtoestel aan boord van de « Hawk » je hulp in te roepen, en je hebt geen ogenblik gearzeld, maar steeg op van ons eigen vliegveld, en je wist ons beiden uit de klauwen van die booswichten te redden. Ik heb echter nog kans gezien, dit waardevolle kistje buit te maken, en dat was een groot geluk, want wij kwamen hier aan, zonder papieren, zonder geld, in geleende kleren, zonder het minste om ons uiterlijk te kunnen veranderen, en toen kwam nog het ergste: die Eli Harrow had zijn vriendjes bij de politie hier draadloos ingelicht, en zodra wij van de trein kwamen, na mijn vliegmaschine bij onze vriend Johnston

ondergebracht te hebben, werd ik ingerekend. Het is een buitengewoon groot geluk, dat jij en Henderson op vrije voeten zijn gebleven, al heeft onze reus daarbij een weinigje geweld moeten gebruiken. Het was een schitterend denkbeeld van hem, de uniform van een der buiten gevecht gestelde agenten aan te trekken, en het was een dappere streek, brutaalweg het politiebureau binnen te gaan, waar ik juist verhoord werd door Commissaris Crampton, de gewaardeerde vriend van Harrow. Intussen is de toestand nog geenszins rooskleurig. In dit kistje bevindt zich ruim twaalfduizend dollar, en dat is voor een begin voldoende, maar in dit huis kunnen wij zeker niet langer dan een paar dagen blijven, want dan komen stellig de eigenaars opdagen.

— Er blijven? herhaalde Brand toonloos. Waarvoor zouden wij hier blijven? Waarom trekken wij niet onmiddellijk weer naar het noorden, stijgen op en keren terug naar ons goede, oude Engeland?

Raffles keek Brand met grote ogen aan, en zei toen met een glimlachje:

— Maar beste Charles, wat je daar voorstelt is onmogelijk. Heb je dan helemaal vergeten, dat de « Hawk » en de « Wellington », de twee smokkeljachten, beladen met een grote voorraad bedwelmende middelen op weg zijn naar deze kust en hier overmorgen kunnen aankomen?

HOOFDSTUK II

AAN DE KUST VAN NEW FOUNLAND

Wanneer Raffles een grote onderneming op touw zette, en in grote lijnen alle voorbereidselen daartoe had uitgestippeld, dan ging verder alles, tenminste wat de voorbereiding betreft, als van een leien dakje, want ieder van zijn twee medewerkers wist sedert jaren nauwkeurig, wat hij te verrichten had, en wat er van hem verwacht werd.

Binnen enkele dagen had de auto een algehele verandering ondergaan. Brand had prachtige papieren gemaakt, ten name van Lord Palmhurst, graaf van Berkshire en diens secretaris Brunt, en de chauffeur Black. Na een vruchtdragend bezoek, op het kantoor van een passenbureau werden de nodige stempels verkregen. Er werden kamers betrokken in het Sutton hotel, maar alleen door Raffles en Brand, terwijl Henderson afzonderlijk wou wonen in een nabijgelegen pension. En wat zeer belangrijk was, Raffles had een klein zaakje ontdekt in de Italiaanse wijk, waar hij zich van alles had kunnen voorzien, wat er nodig zou zijn voor een vermomming indien deze noodzakelijk mocht worden, van een ruime koffer, met een deugdelijk slot, en van een aantal kleren van allerlei soort. Hij had daar verteld dat hij een variété-artist was, en dat hij al zijn hebben en houden had verloren bij een spoorwegongeluk. Het is mogelijk dat de grijnslachende Italiaan hem geloofde, maar het was even goed mogelijk dat hij het niet deed, maar in ieder

geval was hij de hulpvaardigheid zelve, en Raffles verliet het uitdragerijtje met een voorraad in de koffer verpakt, die hem van het grootste nut zou kunnen zijn.

Met de nu fraai rood gelakte auto, werd die koffer naar het hotel gebracht, en dat was Raffles een pak van het hart, want het was hem aldra duidelijk geworden dat de politie zijn spoor volkomen bijster was, ofschoon er stellig nog ijverig naar hem gezocht werd. Hij had echter door Henderson in verschillende winkelzaken nieuwe kleren laten kopen, en met onnavolgbare bekwaamheid had hij door enkele, schijnbaar eenvoudige kunstgrepen diens gelaat zodanig veranderd, dat een herkenning zeer moeilijk zou zijn.

Overigens is het een feit dat de politieagenten in dienst van de omkoopbare en onbetrouwbare commissaris Crampton, hem slechts gezien hadden in de gedaante van een tamelijk haveloze, slordig geklede en slecht geschoren man, en dat hij er nu keurig uitzag in zijn nieuwe kleren, en onberispelijk geschoren.

Niemand kan zeggen of in een kleine stad deze vermomming voldoende zou zijn geweest, maar men houde in het oog dat New York miljoenen inwoners telt, dat het een ontzaglijk uitgestrekte stad is, dat er duizenden hotels zijn, en dat het voor een stoutmoedig en bekwaam man niet moeilijk is, zich schuil te hou-

den in die ontzaglijke bijenkorf.

Het hotel had een garage, plaats biedend voor wel twintig wagens, en daar werd de fraaie, rode auto met het nieuwe nummerbord ondergebracht. Henderson kreeg een eenvoudige, niet zeer opvallende livrei, Brand verfde zijn haar zwart, en liet een klein kneveltje staan, het ijzeren kistje werd in de tuin van het nog onbewoonde huis begraven, en op de avond van de tweede dag begaven de drie mannen zich naar het station, allen afzonderlijk, en geen van de daar aanwezige politieagenten dacht er zelfs aan, een hunner te ondervragen. Zij reisden snel naar het noorden, stapten anderhalf uur later uit de trein, en begaven zich van het kleine, houten station regelrecht naar de woning van de oude Johnston, die Raffles blindelings was toegedaan, en die zij aantroffen op het punt staande, zich ter ruste te begeven.

In het nachtelijk donker werd de Adelaar, de wonderbare vliegmaschine van Raffles opnieuw uit de plaatijzeren loods, waarvan alleen Raffles en Johnston een sleutel hadden, gehaald. De zwijgzame boer hielp mede, het toestel naar buiten te rollen, en bij het licht van een olielamp werden de draagvalken op hun plaats bevestigd. Johnston zei niets, vroeg niets, en nam slechts met een handdruk afscheid, sloot de schuur, en begaf zich naar zijn huis.

De Adelaar had twee drijvers, die er uitzagen als reusachtige sigaren, maar tevens was het mogelijk, een onderstel met wielen door een krachtige ruk aan een hefboom op zijn plaats te brengen, zodat het toestel ook van een startbaan kon opstijgen.

Die startbaan was niet bijzonder groot maar de Adelaar behoefde niet meer dan dertig of veertig meters, om van de grond los te komen.

Voor de drie mannen opstegen, inspecteerde Raffles zorgvuldig de inhoud van een lange houten kist, achter in de kajuit. Hij had tegen Johnston gezegd, dat hij wapens nodig had, en de boer had eenvoudig met het hoofd geknikt, en daar lagen dan ook, naast de karabijn van Brand, die hij in het toe-

stel had achtergelaten een paar uitnemende, weinig gebruikte geweren, met de munitie er bij, en drie revolvers, echte Golts, misschien wat ouderwets, en niet zo gemakkelijk te verbergen als een browning, maar zuiver schietend en verdragend.

Wat het gasmengsel in de cilindervan betreft, er was nog een zeer grote voorraad van, voldoende om desnoods twee etmalen aan een stuk te kunnen vliegen. Brand moest even zuchten, toen hij bedacht dat een vierde deel daarvan ruimschoots voldoende zou zijn om hem en Raffles met Henderson naar Engeland te brengen met een snelheid van bijna 600 kilometer per uur.

Toen zij alle drie waren ingestapt, werd contact gemaakt, de schroef begon te draaien, en eerst langzaam, maar toen met een sprong schoot de Adelaar vooruit, en lang voor het einde van de startbaan bereikt was, verhief het toestel zich reeds in de lucht.

Er was nog geen volle minuut verlopen, toen reeds een zo grote hoogte bereikt was, dat 't geluid van de schroef en de motor op de aarde nauwelijks meer te horen was.

Daarboven echter kon men zich op geen andere wijze meer verstaanbaar maken, dan door middel van een spreekbuis, eindigend in twee oorschelpen, die vast om de oren sloten.

Raffles zat aan de stuurknuppel en met vaste hand stuurde hij de vliegmaschine noord-oostwaarts.

De nacht was donker, en zeer geschikt voor de verdachte elementen, die verboden waar wilden binnen smokkelen.

Raffles wist natuurlijk niet waar Harrow en zijn trawanten de smokkelwaar aan land wilden brengen, maar naar aller waarschijnlijkheid zou dat wel geschieden ten noorden van New York, en nog waarschijnlijker op Engels gebied, dat wil dus zeggen in Canada.

Daarom ook stuurde hij de machine noordwaarts, met het doel zo snel mogelijk de kust te bereiken.

Hij had de weerberichten van de laatste dagen zorgvuldig bestudeerd en volgens zijn berekening konden de «Hawk»

en de « Wellington » binnen drie uren dus lang voor de dag zou aanbreken de kust bereikt hebben.

De Adelaar was er echter veel eerder, en binnen twintig minuten tijds waren de tweehonderd kilometer afgelegd, die het kleine plaatsje, waar Johnston woonde, scheidde van de kust ter hoogte van Montreal.

De Adelaar vloog dwars over deze nog lang niet slapende stad heen, bereikte het open water, hield aan op de zuidpunt van Nieuw Schotland, en begon vandaar een zorgvuldige patrouilletocht, eerst in zuidelijke richting de kustlijn volgend op een hoogte van bijna duizend meter, en vervolgens het stuur wendend en weer naar het Noorden.

Bijna een uur was verstreken toen Brand, die strak naar beneden tuurde, naar de zee, Raffles bij de arm greep, en hem wees op twee vaag te onderscheiden, witte strepen, die niet ver van elkander als door een onzichtbare hand over de donkergroene golven van de Oceaan werden getrokken.

De Adelaar bevond zich op dat tijdstip op ongeveer vijftig mijlen scherp ten oosten van Kaap Race, op New Foundland.

Raffles had het begrepen, en liet de machine direct in een machtige cirkel tot op vijfhonderd meter dalen en zette daar het zoeklicht aan, dat een grote oppervlakte van de Oceaan in een daghelder licht zette.

In dat licht werden duidelijk zichtbaar een tweetal slanke, motorboten, de een grijs, de ander wit geschilderd.

Na een paar seconden doofde Raffles het licht weer. Hij twijfelde echter geen ogenblik of die twee vaartuigen waren de « Hawk » en de « Wellington » beladen met smokkelwaar, en op weg naar hun bestemming.

Opgewonden riep Brand in de spreekbuis:

— Zij zetten koers naar St. John.

— Ik denk niet dat dat hun einddoel is, Charles, riep Raffles terug. St. John is een grote havenstad, het beginpunt van de enige spoorlijn dwars over New Foundland, en zij zullen niet zo onvoorzichtig zijn, al is het honderdmaal En-

gels gebied, daar hun koopwaar te ont-schepen, want in St. John verblijven talrijke beambten van het Amerikaanse Departement tot bestrijding van de smokkel. Overigens, de Engelse douane beambten in St. John hebben hoge invoerrechten voor een aantal artikelen en je behoeft er niet aan te twijfelen dat zij cocaïne, heroïne en meer van dat spul zelfs niet zullen doorlaten, tenzij bewezen kan worden, dat dat goede voor medische doeleinden is bestemd. Wij zullen het overigens gauw genoeg zien.

Het kon niet anders, of het machtig geluid van de motor was daar beneden op de schepen gehoord, en het zoeklicht gezien, en een ogenblik leek het, alsof zij aarzelden en vaart minderden. Toen echter, en blijkbaar zo snel mogelijk, hervatten zij hun tocht, en binnen een half uur was het duidelijk dat de beide schepen inderdaad aanhielden op St. John, waarvan de lichten reeds duidelijk zichtbaar waren.

De Adelaar bleef in grote kringen en op grote hoogte rondvliegen, nu en dan het zoeklicht ontstekend, totdat Brand weer riep:

— Waarom verwittigen wij niet draadloos de kustwacht?

— Maar Charles, hoe heb ik het met je? Omdat de douane beslag zouden leggen op de voorraad, en waar blijft dan mijn voordeel? Je denkt toch niet dat ik louter voor mijn genoegen mijn nacht rust offer? Harrow is nu gewond, maar zijn vrienden zullen nog van mij horen.

— Maar wat moeten wij in 's hemelsnaam met die kisten verboden waar uitvoeren, gesteld dat zij ons in handen vallen?

— Wij zullen die kisten zelfs niet aan raken, maar rustig afwachten totdat zij gemakkelijker te hanteren zijn in de vorm van het geld, dat de afnemers, dat zijn de ziekenhuizen en de pharmaceutische fabrieken, waarschijnlijk aan de Canadese grens, of misschien in New York er voor zullen moeten betalen. Brand zweeg. Het kwam hem bijna onmogelijk voor, die twee schepen zo lang te blijven volgen, tot zij ergens voor anker zouden zijn gegaan. Als de smok-

kelaars merkten, dat de vliegmaschine niet week, zouden zij eenvoudig blijven rondvaren.

Toen viel hem echter in, dat de voorraad brandstof aan boord van die schepen niet onuitputtelijk was, dat de neus van de Azoren zeer lang is, en dat de « Hawk » en de « Wellington » ten slotte wel verplicht zouden zijn, een haven, of althans een veilige schuilplaats aan de kust op te zoeken.

Het kon omstreeks half twee in de nacht zijn, toen de twee vaartuigen de noord-oosthoek van New Foundland omvoeren, St. John lieten liggen, en koers schenen te zetten naar de Drieënheidsbaai.

Maar ook deze scheen hun te gevaarlijk te zijn, en zij gingen steeds verder, thans weer naar het westen, rondden de beide eilandjes die gelegen zijn bij de ingang van de Baai van Onze Lieve Vrouw en schenen aanstalten te maken, deze ruime baai binnen te varen.

— Wat zoeken zij daar? riep Brand door de spreekbuis.

— Dat vraag ik mij zelf ook af. Zij zijn ver van de spoorlijn, en gebaande wegen zijn hier schaars. Vermoedelijk is hun voorraad stookolie uitgeput, en willen zij trachten, eerst ergens te tanken. Het kan onmogelijk hun doel zijn, op New Foundland te blijven, en vroeg of laat moeten zij dus de Straat van Belle Isle oversteken, die het vasteland scheidt van New Foundland. Eenmaal in Canada hebben zij middelen genoeg om verder te komen, al treft men op die breedte nog steeds geen spoorlijnen aan.

Intussen waren de twee motorboten het eilandje Fago reeds lang voorbij, en bevonden zich nu tussen de hoge rotsmuren, die aan weerszijden, in het westen en het oosten, de baai omsluiten. De oever van deze baai is zeer grillig gevormd en vormt tal van inhammen, waarvan er een, als een reusachtige vinger in zuidelijke richting wijst.

Aan het einde van die vingervormige inham ligt een klein plaatsje van ongeveer vijf duizend inwoners. Het was niet onmogelijk dat de smokkelaars zouden trachten, daar hun uitgeputte brandstof

voorraad aan te vullen.

De Adelaar hield zich op een veilige hoogte, ofschoon Raffles er van overtuigd was dat de « Hawk » toch geen gebruik zou durven maken van de mitrailleur, die het schip aan boord had, verondersteld, dat de opvarenden er in geslaagd waren, dit wapen te herstellen, hetwelk Raffles zelf enige dagen tevoren met een welgericht schot buiten dienst had gesteld.

De inzittenden van de Adelaar konden duidelijk zien hoe de twee stippen naar beneden, of, beter gezegd de twee schuimstrepen zich langzaam naar de kust toe bewogen, en eindelijk verdwenen heel diep onder in de baai, die als het ware een zak vormde.

Zij waren nu zeker voor anker gegaan want de witte zogstrepen vervaagden snel, en verdwenen tenslotte.

Raffles zette de motor onmiddellijk af, en in een lange glijvlucht daalde de machine en bereikte de oppervlakte van de baai op een paar mijlen uit de kust.

Brand stapte dadelijk op een der drijvers en liet het pijllood vallen, dat een diepte aangaf van omstreeks twee vademmen. Gevaar voor een noodlottige aanraking met onzichtbare klippen was er dus niet, en snel liet Brand het kleine anker vallen.

De vliegmaschine lag nu wel een twintigtal mijlen van de plek, waar de twee boten geankerd lagen, maar vlak bij de oever van de baai. Het was nu hoog water, en als zij wilden wachten zouden zij over een uur of drie naar de kust kunnen waden, daar dan het water niet veel hoger dan hun knieën zou reiken.

Raffles had echter geen lust om te wachten.

En zo werd dan ook spoedig de kleine opvouwbare rubberboot te voorschijn gehaald, door middel waarvan Brand en Raffles zich aan land begaven, terwijl Henderson opdracht kreeg, de machine te bewaken, en vooral goed te letten op de overeengekomen seinen.

Het was bijna half drie, toen de twee vrienden langs de rotsachtige kust zich voortspoedden in de richting van de twee smokkelschepen.

HOOFDSTUK III

ONDERWEG NAAR NEW YORK

Op korte afstand pinkten de lichten van een klein dorp, en daarheen begaven de twee vrienden zich het eerst, omdat er niet aan te denken viel, de lange afstand te voet af te leggen. Zij moesten dus een of ander voertuig trachten te huren, als het kon een auto.

Binnen een kwartier hadden zij het dorp bereikt, en het geluk was hun gunstig, want het eerste het beste huis bleek een soort uitspanning te zijn, waar volgens een opschrift op een bord, bootjes, hengels, paarden, en ook een auto verhuurd werden.

Raffles had al zijn welbespraaktheid nodig om de eigenaar, die, doordat hij in zijn nachtrust werd gestoord, over te halen wat kleren aan te schieten en de deuren van de schuur, waarin de auto stond, te openen.

Toen Raffles het bedrag noemde, dat hij voor de huur van de auto wilde betalen, werd de man echter wat toeschietelijker, maar hij stond er op het oude wrakke geval, dat te voorschijn kwam, zelf te besturen, en weer terug te brengen.

En dan moest hij ook de helft van de huursom vooruit hebben, zo bedong hij.

— Geloof u dat dit oude vehikel twintig mijlen aan een stuk zal kunnen lopen, waarde heer? vroeg Raffles, het gedeukte, scheef gezakte wagentje wantrouwend beziend.

— Twintig? Wel dertig, antwoordde

de eigenaar verontwaardigd. Susie is zeker niet zo jong meer, maar ze lapt het hem nog, dat verzeker ik u. Op een gladde weg, en met de wind achter loopt dat wagentje wel vijftig kilometer per uur.

— Dat is een formidabele snelheid voor zulk een oude dame, zei Brand meesmuilend.

— Waar moeten de heren zijn? vroeg de man na de benzinetank te hebben gevuld.

— Volg de weg tot aan de zuidkust van de baai, ongeveer in het midden, dat is voldoende.

— Stapt u maar in. U ziet wel dat Susie staat te trillen van ongeduld om er van door te gaan.

— Ik krijg eerder de indruk dat die sleet staat te beven van seniele aftakeling mompelde Brand hoofdschuddend voor zich heen.

Maar eenmaal onderweg bleek, dat het Fordje, al mocht het dan alle uiterlijke schoon derven, zich werkelijk krug hield en met een snelheid reed die misschien wel geen vijftig kilometer bedroeg, maar die toch ruimschoots voldoende was, om Raffles en Brand binnen het half uur te brengen naar de verste uithoek van de baai.

Bijna voortdurend hadden zij het uitzicht gehad over het kalme, bijna onbewogen water van deze grote inham.

Raffles had scherp uitgekeken, en legde nu zijn hand op de arm van de

chauffeur, en zei op een eigenaardige toon:

— Wij mogen niet te veel vergen van de bejaarde Susie. Stop nu maar. De rest van de weg leggen mijn vriend en ik te voet af.

Er was nergens iets te zien, geen huis, ook geen zijweg, en alleen maar water met in de verte een paar schepen. De eigenaar van de auto echter was niet nieuwsgierig en vroeg niets. Het kon hem blijkbaar ook niet schelen, waarom zijn late bezoeker, toen hij een zaklantaarn aanknipte, om bij het licht daarvan het bedongen bedrag uit te betalen diep bukte, achter een bosje struikgewas, en met de rug naar de baai toegewend.

Met het geld van de huur in zijn zak, twintig maal zoveel als hij steeds placht te vragen, met nog tien dollar er bij voor het rijden in het donker, klom hij weer in het tuitelig voertuig, liet het Fordje niet zonder moeite keren, en reed zielsvergenoegd weg.

Raffles keek het weggrijdende geval een ogenblik na, tot er niets meer van te zien viel, en zei:

— Bedrieg ik mij of liggen daar de schepen met gedoofde lichten?

— Ja; dat moeten de « Hawk » en de « Wellington » zijn. Zij liggen ongeveer vijftig meter uit de kust, alleen op hun vooranker te rijden, om onmiddellijk te kunnen wegvaren als het water te veel zou zakken. Degenen die op de stookolie uit zijn zullen wel niet zo gauw kunnen terug zijn, want de stad ligt zeker een uur gaans van deze plek.

— Wat ben je eigenlijk van plan? vroeg Brand, toen zij zich op weg begaven, ditmaal weer langs de rotsige oever van de baai.

— Ik heb nog geen vast plan, amice. Het liefst zou ik willen proberen, mij aan boord van de « Wellington » te verschuilen, die een stuk groter is dan de « Hawk », want op die wijze zouden wij het beste kunnen te weten komen, wat eigenlijk het doel is van de smokkelschepen.

— En Henderson dan?

— Die heb ik opdracht gegeven, de schepen weer te volgen, als het moet

bij daglicht, als ik binnen een bepaalde tijd niet terug ben.

Brand scheen niet erg ingenomen met dit plan, en zei op zachte toon:

— Je weet dat het ditmaal om ons leven gaat, Edward?

— Dat weet ik, Charles. Doen wij wel ooit iets, waarbij ons leven niet onmiddellijk op het spel staat? Maar er is geen sprake van dat ik je zou willen dwingen mij te vergezellen...

— Dat weet ik, maar als jij je in levensgevaar wilt begeven, met geen ander doel dan een troep smokkelaars te bestrijden, dan zal ik je toch volgen, zoals ik het steeds gedaan heb.

— Dan is deze kwestie afgehandeld, de strijd tegen dit ontuig is nooit nutteloos, Charles. Helaas, zal ik het niet alleen kunnen uitroeien, maar laten wij nu gaan, want over een uur is het dag.

Het smalle pad over de rotsen steeg en hier en daar moesten de twee vrienden zelfs kruipend voortgaan, daar hunne gedaanten te sterk afstaken tegen de lucht, die langzaam in het oosten lichter werd.

De baai zelf echter was nog in duisternis gedompeld, daar de hoge bergen het licht tegen hielden, en daarvan moesten zij gebruik maken. Voorzichtig klommen zij omlaag, en bereikten de oever die, als bezaaid was met grote rotsblokken, sommige een meter en meer hoog. Bukkend daartussen voortkruipend, naderden zij hoe langer hoe meer de plek, waar de twee schepen op het water schenen te slapen.

Tenslotte waren zij er zo dichtbij, dat zij de zwakke geluiden aan boord van de « Wellington » die het dichtst bij de oever lag, konden horen. Een man scheen met regelmatige stappen op het dek heen en weer te lopen. Op ongeveer dertig passen van hen verwijderd lag een sloep, geheel verlaten en het was zo goed als zeker, dat dit kleine vaartuig de lieden aan boord had gebracht, die de brandstof waren gaan halen.

Het was daar een stille plek te midden van de barre rotsen, geheel naakt, zonder een grassprietje.

Raffles begon zich rustig te ontkle-

den, vouwde zijn kleren tot een klein stapeltje, en bevestigde die tenslotte met een riem boven op zijn hoofd. De revolver legde hij boven op, met een zeildoeken tasje vol patronen.

Brand had zijn voorbeeld gevolgd, en toen begaven de beide mannen zich geruisloos te water. Aldra bemerkten zij dat het zandige strand langzaam glooide totdat het water zo hoog reikte dat zij dreven. Op dat punt waren zij zeker ook niet meer dan twintig meter van de « Wellington » verwijderd. Langzaam en onhoorbaar, alleen hun armen gebruikend onder water, zwommen zij in een boog om het schip heen, wel wetend dat de wachter, die nog altijd op het dek op en neer liep, de ogen gevestigd zou houden op de kust, in de richting van de stad, vanwaar de mannen met de stookolie moesten komen.

Het dek van de « Wellington » aan de achtersteven bevond zich op zijn hoogst een meter boven het water. Het afnemend tij richtte de voorsteven loodrecht op de kust. De twee mannen lieten zich zacht voortdrijven langs de romp van het vaartuig, totdat hun tastende handen steun vonden, vlak bij de achtersteven, toen zij een afhangend eind touw konden grijpen, dat aan een der bolders was bevestigd.

Raffles trok zich het eerst op aan dit touw, schoof zich op het lage dek, onder de reling door, en bleef stil liggen, totdat hij Brand naast zich voelde. Zij wreven hun lichamen zo goed als het ging met hun handen droog, om vervolgens, steeds liggend, zo snel zij konden hun kleren weer aan te trekken, die slechts weinig door het water bespat waren.

Brand bracht zijn mond vlak aan het oor van Raffles en fluisterde hem in:

— Ik geloof waarachtig dat er niet meer dan een enkele bewaker aan boord is. Waarom maken wij ons eenvoudig niet van het schip meester?

— Dat zou inderdaad niet zo moeilijk zijn, Charles, maar wat dan? Geen brandstof aan boord... en al had ik die wel, waar zou ik met het schip moeten blijven?

— Dat is waar, daaraan heb ik niet

gedacht, fluisterde Brand weer.

— Neen, het is beter, dat wij ons kalm door de smokkelaars laten brengen naar de plek waar zij hun afnemers denken te ontmoeten. En als ik mij niet vergis, naderen zij daar reeds met de onmisbare brandstof.

Inderdaad klonk door de stilte van de nacht weer het geluid van een motor, dat snel in kracht toenam. Eensklaps zweeg het, op korte afstand van de kust.

Van de plek waar de twee vrienden op het dek lagen uitgestrekt konden zij niets zien, ook niets van de rest van het vaartuig, want vlak voor hen verhief zich de wand van de achterkajuit die, bijna de gehele breedte van het schip innam. Men moest dus door deze kajuit heen om eerst het middenschip, en vervolgens de voorplecht te bereiken. De stuurmanshut bevond zich middenscheeps, en van die plaats moest men het gehele vaartuig gemakkelijk kunnen overzien. Het was dus zaak, voor het geheel licht was, een plekje op te zoeken, waar de beide mannen niet zo gauw ontdekt zouden worden.

De achterkajuit had een middendeur, en Raffles opende deze voorzichtig. Hij kwam in een smalle gang, flauw verlicht door een plafondlamp achter melkglas. Links en rechts bevonden zich de bedden, telkens twee boven elkaar geplaatst. De rechtse waren leeg, maar in de twee linkse lagen twee vrouwen vast te slapen, die zich van bijna al hun kleren hadden ontdaan. Een hunner had slechts een slipje en een bustehouder aan.

Het licht straalde zacht neer op hun gelaat, en even ging er een schok door Raffles, toen hij de vrouw in de onderste kooi herkende. Het was Eleonore Seymour, bijgenaamd « Scarlet Elly » een van de gevaarlijkste vrouwen, die ooit lid van een bende waren geweest, en die al driemaal had terecht gestaan voor een politierechter, maar telkens weer op vrije voeten was gesteld, wegens gebrek aan bewijs, naar het heette.

Raffles keek een ogenblik naar het met een soort zalf besmeerde, witte gezicht en de blanke ledematen, die half boven het dek uitkwamen.

De andere vrouw kende Raffles niet. Zij kon zeker niet veel ouder zijn dan een jaar of twintig, en zoals zij daar sliep, in een ragdunne nachthemd, waarin zich de lichaamsvormen duidelijk aftekenden, met het hoofd op de arm, maakte zij een indruk van frisheid en onschuld.

Raffles gaf Brand een wenk, en zo stil als zij konden, slopen zij langs die gevaarlijke plek. Ook Brand had de vrouw herkend, met wie Raffles en hij omstreeks anderhalf jaar te voren in aanraking waren gekomen, en hij wist maar al te goed dat die meid hen haatte als de pest.

Hij haalde dan ook pas verlicht weer adem, toen zij de kleine kajuit achter zich hadden gelaten, en door de tweede deur weer in de vrije lucht kwamen.

Nu werd het gevaarlijk, want zij hadden het middendek bereikt en stonden aan de voet van het lage trapje, dat naar de campagne voerde, bestemd voor de kapitein, die waarschijnlijk tevens fungeerde als stuurman, want vaag konden zij door de ruiten van het glazen hokje heen de omtrek zien van het roer.

Rechts en links kon men deze campagne passeren, door eerst twee treden af te gaan, en dan het gangpad te volgen. Aan weerskanten bevond zich midden in de zijwand een deur, en een daarvan gaf toegang tot de kapiteinshut, de andere tot twee naast elkander gelegen statiehutten.

Hier bleven zij staan en luisterden aandachtig. Het begon te schemeren en over een kwartier zouden zij stellig gezien worden, als zij bleven waar zij waren. Van de kust klonk hoe langer hoe duidelijker 't motorgeronk, tot het plotseling zweeg.

De voetstappen op het voordek kwamen naderbij, en reeds strekte Brand de hand uit naar zijn revolver, maar Raffles legde zijn sterke vingers om zijn arm, en zo stonden zij een ogenblik doodstil.

De voetstappen van de wacht hielden dicht in hun nabijheid op. Raffles had reeds gezien dat zich daar de valreep bevond.

Van waar zij stonden konden zij nog

juist de hand en een stuk van de arm van de man zien, toen hij deze ophief om een fluitje naar de mond te brengen.

Zacht klonk het waarschuwend sein door de stilte.

Snel duwde Raffles Brand de andere doorgang in, en zo kwamen zij op het voorschip, dat nu geheel verlaten was.

Daar de voorsteven recht naar de kust was gericht, konden zij vrij duidelijk zien wat zich daar afspeelde.

Op de weg stond een grote auto, een tankwagen, waarvan de rubberslangen werden uitgelegd. Op de plek waar de vlet gemeerd lag, bewogen zich vage gestalten. Zij hadden nog een minuut of twintig, en zeker niet veel meer om zich te verbergen.

Zij hadden zich plat op het dek uitgestrekt, en schoven zich snel naar voren, totdat Raffles zich als een slang naar beneden liet glijden langs het houten trapje, dat naar het vooronder voerde.

Brand volgde hem, en hier bevonden zij zich opnieuw in een tastbare duisternis.

De teerlucht bewees dat zij dicht bij de plek waren waar het touwwerk werd bewaard, en inderdaad had Raffles vrij spoedig het deurtje gevonden van een klein hoekje, nauwelijks een meter in het vierkant, waar een paar rollen touw op de grond lagen, en een paar bussen met teer en verf stonden.

— Moeten wij hier in? vroeg Brand fluisterend.

— Ik vrees dat er geen andere schuilplaatsen zijn, amice.

— Maar wij zullen hier stikken.

— Niet als wij de deur op een kier laten staan. En dat zullen wij doen, zodra de boot weer vaart. Wie zou hier iets zoeken? Niemand komt hier; kijk maar, zelfs spinnen hebben vrij spel hier.

— Waar is de smokkelwaar?

— Die zal wel in het achterschip geborgen zijn, onder een loze vloer. Kom Charles, wij hebben werkelijk geen keus.

Dat zag Brand nu ook wel in, en zuchtend perste hij zich in het kleine hokje dat zo laag was, dat zij er zelfs

niet overeind konden staan, en op de vloer moesten neerhurken.

Van hetgeen er gebeurde, konden zij niets zien, maar wel horen, door de kier van de deur heen.

Aan een lichte stoot bemerkten zij na enige tijd dat de sloep het vaartuig had bereikt. Er klonk verward geroep, en dadelijk daarop hoorden zij meerdere voetstappen boven hun hoofd.

Een ogenblik daarna waren zij beiden op de been, en stonden in gebukte houding met de revolver in de vuist, want het trapje kraakte onder de voetstappen van verscheidene mannen, het werd licht in het smalle gangetje, en een paar gedaanten die iets droegen, schoven langs de deurkier.

Niet lang daarna kwamen zij weer terug, nu met lege handen, en gingen het trapje weer op. Weer klonken de verwarde stemmen door elkaar, en geluid van knarsende raderen, een gesleur met gewapende rubberslangen,

daarna een kort bevel, en het piepen van metaal, waarschijnlijk de davids, die ronddraaiden in de spillen, en waaraan zoëven de sloep was opgetrokken.

En toen, zo duidelijk alsof het vlak bij hen was, liep de ankerketting door het kluisgat, en met een bons viel het opgehaalde anker tegen de stalen scheepshuid. Er werd blijkbaar haast gemaakt met het vertrek.

Ineens begon het hele vaartuig over de hele lengte te trillen, en met een machtig gedreun begon de motor te werken.

De laatste man had het licht in het gangetje gedoofd, maar hij was er waarschijnlijk achtergebleven in de machinekamer waar de motor stond opgesteld.

Raffles opende voorzichtig het deurtje wat wijder, en vaag kon hij de bovenste treden van het trapje onderscheiden.

De dag was aangebroken, en de «Wellington» was onderweg naar New York.

HOOFDSTUK IV

DE VERSTEKELINGEN

De « Wellington » voer snel de baai uit, om uit het gezicht te zijn, voor de zon aan de hemel kwam, en zou waarschijnlijk wel op de voet gevolgd worden door de « Hawk ».

Die kapitein was een zonderling personage, en zo op het eerste gezicht was het onbegrijpelijk dat zo'n krates niet alleen het bevel voerde over een zee-waardige motorboot, maar ook over een stuk of acht voor niets terugdeinzende bandieten, die een mensenleven niet tel-

Hij mat ternauwernood vijf voet, en hij zag er uit als een onderwijzertje, uit het dorp Nergenshuizen.

Bij de eerste aanblik leek zijn gezicht onbeduidend, met zijn vale kleur, het ijle puntbaardje, van onbestemde kleur en het rafelig neerhangende, touwkleurige snorretje. Het voorhoofd was laag, en van wenkbrauwen was niet veel te zien.

Maar wie door de glazen van het onderwetse brilletje in de waterblauwe ogen keek, en goed keek, die zag iets dat in staat was hem schrik aan te jagen, want die ogen getuigden van onmenselijke koele wreedheid.

De man had een paar aanwensels, die

hem nog zonderlinger deden schijnen. Hij had de gewoonte onder het spreken zijn neus tussen duim en wijsvinger te vatten, terwijl hij het hoofd schudde.

Over het algemeen waren zijn handen nooit in rust, en draaiden aan de knopen van zijn jas, of aan die van de man met wie hij sprak.

Zijn portret stond zeker in tien misdadigers-albums, maar voor het ogenblik was hij weer op vrije voeten, na pas vijf maanden te voren een langdurige gevangenisstraf te hebben uitgezeten. Zowel vriend als vijand waren er van overtuigd, dat hij nog eens op de elektrische stoel zou belanden.

Dit was Jesse Kelly, bijgenaamd « De schoolmeester ».

Hij was zeker al een jaar of vijftig, waarschijnlijk zelfs ouder, maar hij was zoëven met de vlugheid van een aap het trapje naar de campagne opgewipt, en daar stond hij nu, met het roer in zijn kleine, maar blijkbaar sterke handen.

Het was hoog tijd dat de vaartuigen hun ligplaats verlaten hadden, want het water liep snel terug, en een half uur later zouden zij op het droge hebben gezeten.

Jesse Kelly keek af en toe achterom,

naar de « Hawk » die trouw in het kielzog voer van haar grotere broer, die de weg scheen aan te wijzen.

De zon verscheen aan de kim, toen de « Wellington » de baai uitvoer, en aanstonds de steven naar het westen wendde.

De tijd verstreek, en het was klaar dag toen de twee vrouwen verschenen, het dek betraden, en langzaam naar de campagne drentelden.

Alles voorspelde een mooie dag, en een ogenblik leunden de beide vrouwen over de lage verschansing van het middenschip, en tuurden in het kristalheldere water, waarover de zon schuin haar stralen zond.

Scarlet Elly wendde na enige ogenblikken langzaam het hoofd om, keek naar de kleine man aan het roer, en zei schamper:

— Ik besta weer niet voor hem.

— Hij heeft het nu te druk met de navigatie. Het zal straks wel anders en beter worden, Elly, zei het meisje naast haar op zachte toon.

— Neen, Maisy, het wordt niet anders, en dat zal voor vrij wat mensen niet aangenaam zijn. Zie je, ik laat mij nu eenmaal niet in een hoek dringen. Jesse weet dat wel, maar hij doet of hij er maling aan heeft, maar hij kent mij toch nog niet goed. Zie je wel, hoe hij naar jou kijkt.

Het meisje naast haar kreeg eerst een kleur tot over haar oren, werd daarna wit als een doek, en stotterde angstig, met afgewend hoofd:

— Het is mijn schuld niet, Elly. Werkelijk, ik kan er niets aan doen.

— Misschien, maar of het je schuld is of niet, het blijft precies hetzelfde.

Het was duidelijk, dat de oudste van de twee in de jongere een medeminnares zag, hetgeen ook bleek uit de opgewonden woordenwisseling, die volgde.

— Laten wij er asjebliet niet meer over praten, zei de jongste, die door haar vriendin Maisy genoemd was eindelijk. Ik ben zo vreselijk bang voor hem. Hij mocht ons eens horen. Laten wij wat naar het voorschip gaan, daar is het heerlijk zitten.

Langzaam drentelden de twee vrou-

wen naar voren. De rubberzolen van hun witte schoenen dempten ieder geluid van hun voetstappen. Zonder een woord te spreken, gingen zij vlak bij het trapje naast elkander zitten in een paar gemakkelijke, rieten stoelen.

Er verliep bijna een half uur, zonder dat een van haar iets gezegd had, en juist wilde Maisy iets zeggen toen van ergens onder uit het schip een zonderling geluid kwam.

Iemand kuchte en schraapte zijn keel en scheen niettemin alle moeite te doen, dat geluid te dempen.

Het meisje wilde vragen wie daar beneden kon zijn, maar snel legde Scarlet Elly haar hand op haar mond, en boog zich, met een uitdrukking van grote verbazing, en weinig over het trapje heen, om in het smalle gangetje te kijken, dat dwars door het schip liep, tot aan de machinekamer.

Toen draaide zij het hoofd om, en keek achterwaarts. De man die voor de motor moest zorgen, een neger, leunde kalm tegen de verschansing, en rookte zijn pijp.

Toen stond Elly langzaam op, legde de vinger op de lippen, en sloop als een kat, geluidloos de vier treetjes van het trapje af.

Zij tuurde in de halve duisternis van het gangetje, tot haar ogen aan de schemering gewend waren, en keek toen naar de deur van het berghokje.

Die deur was dicht, en snel, behoedzaam schoof zij de twee grendels onder en boven in de sponningen.

Haar gelaat was bleek toen zij het trapje weer opsnelde, en zonder zelfs acht te geven op Maisy, naar het middendek snelde, het trapje naar de campagne opliep, Jesse Kelly bij de arm greep, en hem op hese toon toeriep:

— Er is onraad. Wij hebben verste- kelingen aan boord.

Naar het uiterlijk volstrekt niet geschokt door die mededeling, vroeg Kelly doodkalm:

— Waar zijn die dan?

— In het berghokje voor het touw- werk, voor in.

— Wat heb je gedaan?

— De deur gegrendeld.

— Heel goed. Knap gedaan, Elly. Ik ben tevreden over je. Maar als je het vak ook nu nog niet kende, dan leer je het nooit; je hebt er de jaren voor.

Met een bitter lachje wendde de vrouw zich af. De lofspraak verloor in waarde door die laatste woorden.

Bijna onverschillig vroeg ze:

— Wat ben je van plan?

— Dat zul je wel zien. Stuur Tom bij me.

De vrouw daalde het trapje af, en spoedig had zij in de achterkajuit een man van een jaar of veertig gevonden met rood haar, en zei kortaf:

— Bij de baas komen. Hij heeft je wat te zeggen.

Er scheen goede discipline aan boord te heersen, want Tom smeed onmiddellijk de kaarten neer, die hij te voorschijn had gehaald, en begaf zich naar de campagne met een haast, die duidelijk bewees, dat dat kleine magere mannetje daar boven de tucht wist te handhaven.

Tom opende de glazen deur van de stuurhut en vroeg:

— Wel?

— Gas aan boord? was de weder-vraag, op rustige toon gedaan.

— Stikgas? vroeg Tom verwonderd. Ja zeker.

— Ik heb er een beetje van nodig, maar vooral niet te veel. Ik heb zo het idee, dat er ongedierte, menselijk ontuig aan boord is. Elly zegt dat ze een man heeft horen hoesten, in het berg-hokje vóór in. Zij heeft de deur gegren-deld. Blaas eens wat gas in dat hokje, maar zoals ik zeg niet te veel, want zij heeft niet gezien, wie daar zat, en ik herhaal: een zeker iemand die leeft, moet eerst eens met mij praten, voor hij een babbeltje gaat houden met de haaien. Zorg dat je niet gehoord wordt, en kom mij de uitslag melden.

Tom verdween dadelijk, zonder vra-gen te stellen. Hij bleek iemand te zijn, die aan een half woord genoeg had. Nog eens omkijkend, zag hij dat Jesse Kelly door het glazen dak van zijn stuurhut aandachtig de hemel afzocht.

Tom riep er dadelijk een kameraad bij, en in een kastje van een der ka-

juiten vonden zij een stalen cylinder, die Tom voorzichtig van de plank nam. Hij zocht en vond een lange slang van gewapend rubber, en de andere voor-zag zich van enkele gereedschappen, die nodig konden zijn, zoals een boor en een groot scherp knipmes.

Zo stil mogelijk slopen zij naar het voorschip en daalden het trapje af, ter-wijl Elly de andere opvarenden op de hoogte bracht.

Vorzichtig en stil gingen zij de treden van het trapje af, en keken toen elkan-der met een veelbetekenende grijnslach aan.

De deur van het kleine berg-hokje werd van binnen uit bewerkt. Nu en dan drong de punt van een mes door het betrekkelijk dunne hout van het paneel, verdween dan, en kwam een eindje ver-der weer te voorschijn. Reeds was er in de lengte van de houtvezel een lange spleet zichtbaar. Nog enkele minuten, en die verstekelingen daarbinnen zouden er beslist in geslaagd zijn, zonder veel lawaai het bovenste paneel uit te snijden.

Tom verloor geen tijd.

Hij wenkte zijn kameraad, die de rub-berslang verbond aan de gascylinder, en begon met een Engelse sleutel het ven-tiel los te schroeven.

Hij zelf nam de boor ter hand, en boorde snel een rond gat in de deur, op ongeveer een decimeter van de drempel.

Daarop werd de stalen cylinder wat naar voren geschoven, het ventiel werd geheel geopend, het koperen uitsands van de rubberslang werd tegen het gat gedrukt, en daar vastgehouden terwijl Tom de kraan wijd open draaide.

Het duurde geen vijf minuten of een dof geluid binnen in de bergruimte, als of er twee mensen op de vloer vielen, bewees de twee smokkelaars, dat het gas reeds zijn werk had gedaan.

Dadelijk werd de kraan gesloten, ver-volgens het ventiel, en Tom schoof met zijn linker hand behoedzaam een voor een de grendels terug, met in zijn rechterhand zijn revolver.

Dit wapen behoefde echter geen dienst te doen.

Want op de bodem van het kleine hoekje lagen, over elkander heen twee

bewusteleeze mannen.

Direct trekken Tom en zijn assistent, na een doek voor neus en mond te hebben gebonden de twee mannen uit de kast en lieten de deur wijd open staan om het gas te laten wegtrekken.

Niet al te zachtzinnig namen de twee mannen de verstekelingen beurt om beurt bij de benen en sleurden ze het trapje op naar het dek.

Op een drafje kwamen alle opvarenden met Scarlet Elly aan het hoofd toe-

lopen.

Nauwelijks had zij een blik geworpen op het witte, bewegingloze gelaat van de grootste der beide gevangenen, of zij riep met schelle stem, terwijl haar ogen bliksems schoten:

— Hij is het. Het is Raffles. Absoluut. Onder duizenden zou ik hem herkennen.

— Nu, als dat zo is, dan zal hij wel de langste tijd hebben geleefd, en straks aas voor de haaien zijn, zei Tom kortaf.

HOOFDSTUK V

EEN BEESTACHTIG VOORNEMEN

Plotseling zwegen allen en maakten ruimte voor Jesse Kelly. De kleine man had, het roer overgegeven aan een ander en kwam nu naar de voorplecht, zonder zich te haasten, met een dikke, zwarte sigaar in zijn mond.

Hij liep om de beide mannen heen, die daar op hun rug lagen, totdat hij Raffles in het gezicht kon zien, hief toen het hoofd op, keek Scarlet Elly scherp aan, en vroeg afgemeten:

— Heb ik je horen zeggen, dat die vent werkelijk Raffles was?

— Ik kan er op zweren, riep Elly uit.

— Ik weet niet of ik aan een eed uit jouw mond wel heel veel heb, zei de aanvoerder laconiek. Ik wil aannemen

dat je het zeker weet. Ik heb hem, helaas, maar één keer gezien in mijn leven, en dat nog zeer kort. Hij ziet er erg vlekkerig uit, zou ik zeggen.

— Dat is de gelaatsverf, hernam Elly kortaf. Het zeewater heeft die rommel voor een deel weggewist. Als je mij een spons en warm water geeft, was ik hem schoon als een baby. Maar het zal wel niet de moeite waard zijn, want we smijten die twee toch zeker dadelijk over boord?

Zij zweeg, want achter haar klonk een kreet, en daar stond Maisy, bleek, met de handen tot een vuist voor de mond gedrukt en met grote ogen van schrik. De aanvoerder keek haar met een min-

achtende glimlach aan, en zei als vergoelijkkend:

— Onze kleine Maisy schijnt het heel erg te vinden. Zij moet nog een beetje wennen, niet waar, kleintje? Nu, we zullen je wel wat hardheid leren. Maar niet te vlug; vooral geen overijling. Bedenk eens wat jammer het zou zijn, die twee mannen in het water te gooien, in een toestand van bewusteloosheid. Zij zouden er niet eens iets van merken, en de dood ingaan als in een slaap. En dat zou Jesse Kelly kunnen goed vinden? Geloof dat maar niet?

Hij lachte zijn schel kort lachje, wreef over zijn neus, en keek nog eens naar Maisy, die hem met een uitdrukking van afschuw op haar gezicht aankeek.

Hij haalde de schouders op, mompelde iets voor zich heen, en vervolgde:

— Maak zijn gezicht schoon. Ik wil de herinnering behouden aan het gelaat van die vent voor hij dood gaat.

— Maar wat hebben zij gedaan? barstte Maisy plotseling uit. Waarom moeten die mannen worden vermoord? Zijn zij onze vijanden?

— Of zij vijanden van ons zijn, onschuldig lammetje? gilde Scarlet Elly, zich op de heupen slaande. Heb je dan niet gehoord dat 't Raffles is, John Raffles met zijn kameraad? Maar het is waar, je was er verleden jaar niet bij, toen het ons zowat vijftien van onze beste mannen heeft gekost, door hun schuld. Maar je hebt dan toch wel gezien en meegemaakt wat er drie dagen geleden bij de Azoren is gebeurd, niet waar? Dat was zijn werk. Hij heeft het kistje met geld gestolen en hij moet wel een soort duivel zijn, dat hij zich heeft kunnen bevrijden uit de klauwen van een man als Crampton. Of hij onze vijand is. Ha ha. Die is goed. Wat ben je nog een groentje. Hij zou geen moment aarzelen om ons allemaal aan de politie over te leveren en een boekje over ons open te doen.

Maisy zweeg bevend.

— Ik wist niet, ik heb er nooit aan gedacht, dat het zo erg was, zei zij zacht.

Eerlijk vechten is wat anders; man tegen man. Maar deze twee mannen zijn machteloos en kunnen zich niet verdedigen.

— Heel goed opgemerkt kleintje, zei Jesse Kelly opgewekt. Je neemt mij de woorden uit de mond. Een kat speelt nooit met een dode muis en dat ben ik ook niet van plan. Breng warm water en een handdoek, vlug wat.

Even later werd er een kom warm water met een spons gebracht en Elly begon eigenhandig 't gelaat van Raffles af te sponsen. De kleurstof, toch reeds losgeweekt door het zoute zeewater, liet in schilfers los, de rimpels en de vouwen verdwenen, het zwart van de wenkbrauwen kwam te voorschijn, en binnen enkele minuten kon Jesse Kelly zich over de bewusteloze verstekeling heenbuigen, en trek voor trek in zich opnemen van dat regelmatige, maar nu marmerbleke gezicht zonder groeven nu maar met een trek van diepe zwaarmoedigheid om de hoeken van de half geopende mond.

— Wel, een knappe vent, mompelde hij na enige tijd grinnikend. Een Adonis als hij wat jonger was. Jammer dat hij niet tot de onzen behoort. Wat had een man van zijn aantrekkelijk uiterlijk ons geen diensten kunnen bewijzen. Hè, wat zeg jij er van, Elly? Jij bent immers een deskundige op dat gebied?

Er vlamde een valse gloed in de ogen van de vrouw, die aldus werd aangesproken; zij schopte tegen het bewegingloze lichaam, en zei op doffe toon:

— Boeten zal hij, boeten voor de belediging, die hij mij vroeger heeft aangedaan. In een hoek getrapt heeft hij mij, als een waardeloos vod. Vooruit Jesse, waarop wacht je nog om hem over boord te gooien?

De aanvoerder keek de vrouw ijskoud aan, met zijn kleine van kleur wisselende, priemende ogen, en zei afgemeten:

— Moet ik het nog eens zeggen? Je weet heel goed, dat ik daar het land aan heb. Wij hebben al de tijd, want wij zijn hier nog minstens vijf uur van

de Amerikaanse Kust verwijderd. Ik heb hem eerst nog een paar vragen te stellen, en ik ben niet gewoon om een vijand van rang te behandelen als de eerste de beste. Hij wordt een kopje kleiner gemaakt, maar zijn dood moet het glanspunt van de voorstelling worden, als ik mij zo mag uitdrukken. En nu geen woord meer. Breng hen beiden naar het middenschip, en bewaak hen zorgvuldig. Bij de eerste beweging, die zij maken, kom je het mij melden.

Het was intussen helder dag geworden. De zon stond al hoog boven de kim toen Raffles en Brand op hun rug werden neergelegd, op het middenschip, zodat de frisse ochtendbries onbelemmerd in hun longen kon doordringen.

Er verliepen aldus enige uren, de kust van Canada kwam in het gezicht, maar Jesse Kelly was blijkbaar niet van zins, bij daglicht dichterbij te komen, want hij bleef op een twintigtal mijlen buiten de kust kruisen, steeds gevolgd door de « Hawk » waarvan de kapitein aanstonds radiografisch op de hoogte was gebracht van hetgeen aan boord van de « Wellington » was voorgevallen.

Het gifgas was waarschijnlijk toch krachtiger geweest, dan men vermoedde want het was reeds half drie in de namiddag, toen eindelijk de kleur geleidelijk terugkeerde op het gelaat van de twee mannen, tegelijk met hun geregelde ademhaling.

Zodra men dit zag, werden hun polzen en hun enkels gebonden, en een kwartier later sloegen zij bijna tegelijk de ogen op, keken nog wat versuft om zich heen en ontmoetten toen elkanders blik.

— Dat schijnt verkeerd te zijn afgelopen, begon Brand laconiek.

— Ik krijg precies dezelfde indruk, zei Raffles, even opziende naar de dreigende gedaanten vlak voor hen, die hem scherp in het oog hielden.

— Zij moeten gas gebruikt hebben; ik voel mij nog tamelijk slap.

— Dat zal honger zijn. Ik zelf heb

het gevoel, alsof ik drie biefstukken zonder bezwaar naar binnen zou kunnen werken. Zeg eens broer, kun je ons niet wat te eten bezorgen?

De vraag was gericht tot Tom, die nijdig antwoordde:

— Ik denk dat je wel aan ernstiger dingen zult gaan denken, dan aan eten. Ik geloof niet, dat het nog de moeite waard zal zijn.

Een scherpe stem vlak achter hem zei:

— Breng ze wat te eten. En goed ook. Zij moeten goed gevoed zijn, opgewekt als het kan.

Jesse Kelly was te voorschijn gekomen, zoals meestal ongezien en onverwacht. Tom schrok er van en vloog weg alsof Joost hem op de hielen zat.

Raffles keek de kleine krates in zijn slordige kleren lang en aandachtig aan, en toen kwam de herinnering terug aan een voorval in Philadelphia, omstreeks een jaar geleden, toen hij korte tijd gedurende een handgemeen met autobandieten tegenover deze zelfde man had gestaan, die er uitzag als een onderwijzertje ergens in een of ander gehucht, en die behoorde tot het gevaarlijkste geboefte dat ooit de samenleving had geterroriseerd.

Hij liet echter niets van een herkenning blijken, tenminste dat dacht hij, maar Jesse Kelly was een man met een zeldzaam scherp vermogen om zelfs de geringste aandoening op een menselijk gelaat te lezen, en zei:

— Ik geloof dat wij elkaar kennen, niet waar, Raffles? Wij hebben alle twee een goed geheugen. Ik moet erkennen dat ik bij die gelegenheid het onderspit moest delven, maar thans zijn de rollen omgekeerd zoals je ziet.

— Als ik maar wat in mijn maag krijg, dan heb ik weinig meer te vragen, zei Raffles rustig. Ik kom er rond voor uit, dat ik honger heb als een wolf.

— Je zult in dat opzicht niet te klagen hebben. Daar is onze Tom al, en al zeg ik het zelf: wat hij brengt, ziet

er goed uit. Jij en Andy, maakt hun handen los. Jullie hebben toch naar hun wapens gezocht?

— Die grote heeft alleen nog maar een mes in zijn zak, een gewoon knipmes.

— Dat mag hij houden, om zijn vlees en brood mee te snijden, zei Kelly, opgewekt aan zijn neus trekkend, maar met een blik in zijn ogen, die Brand op het ergste voorbereid deed zijn.

Om de waarheid te zeggen vergalde dit wel een weinig zijn eetlust, maar Raffles tastte goed toe, en liet zich het koude vlees, het brood en de vruchten goed smaken.

Kelly keek aandachtig toe, en achter zijn laag voorhoofd schenen de gedachten met elkander krijgertje te spelen. Nu eens grinnikte hij, dan weer leken zijn ogen op twee scherp geslepen dolken.

Toen de twee vrienden ten slotte verzadigd waren, moesten zij hun handen weer uitsteken, en werden opnieuw gebonden.

Kelly keek Raffles een ogenblik van tussen zijn half dichtgeknepen ogen glurend aan, en zei toen:

— Je weet zeker, dat er hier een vrouwelijk kennisje van je aan boord is?

— Ik had het genoeg, haar in het langsgaan in haar kooi te zien liggen. Zij had van haar lichaam geen geheim gemaakt. Een mooie meid; jammer dat het zo'n loeder is... zei Raffles.

— Dat zal haar geweldig veel plezier doen. Dat moet haar vooral verteld worden, kraaide de kapitein.

Dit laatste had hij tot Andy gezegd, die opsprong, en een ogenblik daarna waren bijna alle smokkelaars en ook de twee vrouwen verenigd op het middenschip, dat nu bijna gevuld was met mensen, die om de twee machteloze gevangenen heen stonden.

Maisy was bleek, en hield zich wat achteraf.

Raffles, volkomen kalm, ofschoon hij begreep dat zijn leven op het spel stond, liet zijn ogen onbeschroomd langs al die gezichten gaan, en een ogenblik bleven zij verbaasd en met iets van minachtende verwondering gevestigd op dat jonge, nog niet verdorven gezicht, waar op eensklaps een brandende blos verscheen, die onmiddellijk weer wegtrok.

Kelly liet zich een stoel brengen en ging zitten. De smokkelaars schaarden zich naast en achter hem, en nu was er een ruimte van iets meer dan een meter tussen dat groepje en de beide gevangenen.

Er verliep enige tijd zonder dat er iets gezegd werd, en toen pas begon Kelly:

— Je laatste uur heeft geslagen, Raffles, dat is duidelijk, omdat het billijk is. Geen tuinman, laat in zijn hof onkruid woekeren, maar rukt het uit en gooit het in het vuur.

Hij zweeg even. Zijn gelaat had een verandering ondergaan. Zoëven had zijn mond nog gelachen, zodat zijn gele brokkelige tanden te zien kwamen, maar nu was die mond stijf gesloten, en een trek van beestachtige wreedheid en zucht tot kwellen was er op te lezen.

Hij vervolgde:

— Wij zullen daar een aardig grapje mee hebben. Je hebt je bij ons ingedrongen, Raffles, en het was je plan natuurlijk, om met ons mede te gaan naar de kust.

— Precies. Ik weet dat hier voor een paar honderd duizend dollar aan smokkelwaar aan boord is, en ik zou de prijs daarvoor gaarne persoonlijk willen ontvangen, antwoordde Raffles rustig, de ander recht in de valse ogen ziende.

— Het doet me genoeg, dat je zo oprecht bent. Nu, je zult meegaan naar de kust, je zult meegaan met de « Wellington », zo niet er op, dan toch er onder.

Het bleef even doodstil, en niemand scheen de betekenis van die woorden goed te begrijpen.

Met zijn krakstem ging Kelly voort:

— Zie je, ik houd wel van een beetje romantiek. Ik heb altijd veel gehouden van oude zeemansverhalen. Vooral de beschrijvingen van een soort straf, die men kielhalen noemt, hadden mijn aandacht. Wel eens van gehoord, Mr. Raffles?

— O, ja wel. Ik weet, dat kielhalen een soort straf is, toegepast aan boord van de Engelse oorlogsschepen, hierin bestaande, dat men een touw onder de kiel van het schip doorhaalde, een man aan dat touw vastbond, hem aan bakboord in zee liet glijden, om hem aan stuurboord weer op te halen. Soms leefde de man dan nog, maar meestal was hij

al dood. Dat hing af van de grootte van het schip.

— Juist, juist, viel Jesse Kelly hem bij. Zeer goed onthouden. Nu, dit schip is zeker niet groot, en een man van jouw fysieke gesteldheid zal zeker nog leven, als we hem onder de kiel doorhaalden van onze « Wellington ». Je ziet dat heel goed in. Maar het zou ook langzaam kunnen geschieden. Het gebrek aan snelheid zou dan het gemis aan afstand weer opheffen. Wat zeg je er van?

— Wel, wat zou ik er anders van kunnen zeggen dan, dat het plannetje Jesse Kelly waardig is, antwoorde Raffles koel. Het is beestachtig; het hoort precies bij je soort.

HOOFDSTUK VI

HET ZEEMONSTER

Jesse Kelly was opgesprongen. Hij was vaalbleek geworden. Hij trad langzaam op Raffles toe, de rechterhand opgeheven, twee van zijn vingers gespreid, om ze met een snelle beweging Raffles in de ogen te stoten. Maar deze had snel het hoofd opzij gedraaid, en de vingers die hem blind hadden moeten maken, raakten slechts zijn voorhoofd.

Toen zei hij met zijn hoge, schelle stem:

— Maak er een eind aan. Haal ze allebei onder het schip en laat ze daar. Vooral niet te vlug. Verzuip ze als honden.

Al de aangeleerde en oppervlakkige beschaving was van de man afgegleden. Hij toonde zich wat hij was: een dier, vol giftige wraakzucht. Het schuim was hem op de lippen gekomen, en hij scheen zich met moeite te kunnen weerhouden, zich als een wild dier op die man te werpen, die hem zelfs gebonden en weerloos nog tartte.

Maar toen klonk er plotseling een luide, angstige kreet. Maisy had zich naar voren gedrongen. Zij zag nog bleker dan zoëven, toen zij Kelly bij de arm greep, en haar stem had een hese klank, toen zij riep:

— Als zij dan dood moeten, neem dan een revolver. Doe het snel. Maar dit niet, dit niet. Het is laf, het is gemeen. Ik weet dat ik niet veel zaaks ben, maar jij bent nog erger, Kelly. Ik weet niet dat mannen zo iets zouden

kunnen doen. Zelfs een dier behandel je zo niet.

Allen waren zo verbluft door deze plotselinge uitbarsting, iedereen scheen zo goed te beseffen aan welk gevaar dat jonge meisje zich bloot stelde, dat het een tijdlang doodstil was.

De ogen van Kelly schenen nog dieper weggezakt in hun kassen. Zijn mond hing half open. Hij hield het hoofd een weinig scheef, en zei luid en scherp:

— Terug jij. Waag het niet nog eens invloed uit te willen oefenen op mijn bevelen. Doe wat ik jullie gezegd heb, jongens en vooral niet te snel hoor je.

Toen klemde Maisy zich vast aan de arm van het nietige mannetje, boven wie zij nog een half hoofd uitstak, en gilte:

— Luister, Jesse Kelly. Luister naar me. Iedereen hier aan boord weet het, dat je... dat je mij begeert, en dat ik je niet hebben wou. Ik neem al mijn woorden terug. Ik zal je ter wille zijn. Je mag met me doen wat je wil, maar dan moet je beloven, dat je die twee mannen niet op zulk een wijze zult vermoorden, dat je hun een kans geeft, dat je...

— Zwijg. Geen woord meer, viel Raffles haar met luide stem in de rede.

En veel zachter vervolgde hij, in de stilte die plotseling weer intrad:

— Ik ken je niet, maar al ben je ook temidden van deze bandieten, slecht kun je niet zijn, als je hart je deze woorden

heeft ingegeven. Maar ik wil dat offer niet. Ik zou liever duizend doden sterven, dan mijn leven te redden ten koste van jouw eer. En ik weet zeker dat mijn vriend er evenzo over denkt.

— Laten zij er een eind aan maken, riep Brand uit, walgend van minachting voor die troep laffe moordenaars.

— Laat die troep in de steek meisjeslief, en neem de dank aan van twee mannen, die niet terugschrikken voor de dood, die ons allen toch eenmaal moet achterhalen.

— Neen. Neen, gilte Maisy, bijna buiten zich zelf. Ik wil het niet hebben. Ik... ik... kan niet meer terug, ik ben al te ver in het moeras van zonde en verderf weggezakt.

Zij bleef hysterisch gillen en verweerde zich met armen en benen toen twee mannen haar beet pakten en wegvoerden.

Intussen hadden twee mannen een sterk touw voorzien van twee lussen op een onderlinge afstand van een meter bij de voorsteven onder het schip neergelaten, tot bijna midscheeps, en daar stonden nu aan bakboord en aan stuurboord twee mannen gereed, dat touw stevig vasthoudend.

Raffles en Brand werden ieder aan een van die lussen vastgebonden, en toen dreef de woedende troep, opgewonden door hetgeen was voorgevallen, hen stompnd en trappend naar stuurboordzijde.

— Amuseren jullie je maar goed met de haaien, gilte Scarlet Elly.

Ruw werden de twee mannen over boord gegooid, en langzaam lieten vier van de kerels het touw aan die kant vieren, het telkens weer even ophalend, totdat Raffles en Brand onder water waren.

Dadelijk begonnen de anderen aan het touw te trekken, zodat het weer strak zat om de kiel van het vaartuig, en de twee mannen meetrok tot midden onder het schip.

Het water was zo helder, dat de twee vrienden, die instinctmatig nog eens diep adem hadden gehaald, voor zij voor goed kopje onder gingen, elkan- der vaag konden onderscheiden.

In die vertroebelde blik poogden beiden alles te leggen aan innige vriendschap wat zij ooit in dit leven voor elkander gevoeld hadden.

Zij wisten dat het einde nu snel zou naderen, en zij wilden alleen aan elkander denken, die weinige seconden, die nu nog over zouden blijven van hun bestaan op deze aarde.

Als in een bliksemflits gingen al die honderden avonturen aan hun geest voorbij, die zij tezamen beleefd hadden, met die brave, geweldige reus, Henderson, die van dit alles onkundig was, en op verre afstand rustig achter de stuurknuppel van de vliegmaschine zat, klaar om te stijgen, als hij het sein kreeg.

Maar hij zou dat sein niet krijgen, nooit. Vruchteloos zou hij er op wachten.

Plotseling echter geschiedde er iets, zo ongehoord vreemd, dat Raffles er nooit een redelijke verklaring voor heeft kunnen vinden.

Door het water kwam zeer snel en schuins een vreemde, langwerpige gedaante op de beide mannen af.

Raffles dacht eerst aan een haai, en in een wanhopige, laatste poging tot zelfbehoud, wist hij een hand los te worstelen, om naar zijn zakmesje te grijpen.

Maar het was geen haai. Het was een zaagvis, en een van de grootste soort. Zaagvissen hebben precies dezelfde vorm als haaien, waarvan de bek verlengd is tot een lang, plat zwaardvormig uitsteeksel met ter weerszijden, platte, snijdende spitse tanden, waarvoor dit uitsteeksel 'n geducht aanvalswapen is. Zij bereiken een lengte van vier tot vijf meter, waarvan de zaag met twintig tot dertig messcherpe tanden ongeveer een derde uitmaakt. Zo'n ondier kwam woedend en op prooi belust met verbazende snelheid aanzwemmen, miste de borst van Raffles op een haar, terwijl de tanden van de meterlange zaag als een mes door de lus van dik touw gingen. Een onderdeel van een seconde later voelde Raffles dat hij vrij was.

Door de geweldige kracht van de stoot der zaag tegen het staal van de scheepshuid brak het wapen van de vis

af, zodat hij voortaan onschadelijk was.

Raffles had amper de tijd, zich met de linkerhand vast te grijpen aan het touw, dat onder de kiel doorliep, haalde met de rechter het mes uit zijn zak, wist het te openen, door met de linkerarm in de lus te gaan hangen, en sneed met vier, vijf krachtige halen de lus om het lichaam van Brand door.

Het volgende ogenblik dreven zij vrij onder het schip, waarvan zij zich met kracht moesten afzetten, om niet door de schroef te worden geraakt.

Naar adem snakkend, duizelig, met kloppende aderen, rode vlammen voor de ogen flakkerend, kwamen zij vrij van elkander weer boven, om even adem te halen, en hun longen met lucht vol te pompen, doken dadelijk daarop weer onder en herhaalden dit nog een paar malen, totdat zij een eind van het schip af waren.

Het was een groot geluk voor hen, dat de «Wellington» een vaart had van meer dan 45 km in het uur. Zo dat zij al buiten het gezicht waren, voor er meer dan twee minuten waren verlopen.

Maar nu dreigde een ander gevaar, en dat was van tweeledige aard. Zij waren hier zeker nog wel veertig mijlen van de kust, en het was zelfs voor de beste zwemmer onmogelijk die afstand zwemmend af te leggen.

Aan de andere kant liepen zij gevaar, en dat was misschien nog groter, door de opvarenden van de «Hawk» te worden opgemerkt, die niet zo snel voer als de «Wellington», en die op dat tijdstip bijna een mijl achter was.

Er was maar een enkele uitredding; zij moesten trachten, aan boord van dat schip te komen, zonder dat dat werd gemerkt.

Het zou zeker nog wel een uur duren voor de zon onder was, en het kon niet anders of zij zouden aan boord van de «Hawk» worden gezien.

Hun toestand was dus uiterst precair, en Brand drukte daar dan ook zijn bezorgdheid over uit, zodra de twee mannen weer naar elkander waren toegezwommen.

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, maar hief zich zo ver als hij kon uit

de golven op, en tuurde in de richting van de «Hawk», waarvan hij juist de kajuit boven het water kon zien opsteken.

— Ik zie maar een enkele uitweg, Charles, zei hij en dat is, dat wij ons eenvoudig aan boord laten trekken, en dan onmiddellijk proberen, het schip in ons bezit te krijgen. Wij kunnen er hoogstens het leven bij inschieten, maar ditmaal door een revolverkogel, en dat lijkt mij toch verkieslijker dan de dood door verdrinking onder de kiel van een schip.

Brand huiverde, en het was niet alleen van koude.

— Waar blijft dat schip? vroeg hij.

Inderdaad, de «Hawk» moest haar vaart aanzienlijk hebben vertraagd, want er waren zeker wel tien minuten verstreken, en de afstand scheen volstrekt niet verminderd te zijn.

De beide mannen waren op hun rug gaan liggen om uit te rusten, en na een minuut of tien, toen zij weer omkeken, lag de «Hawk» nog altijd op dezelfde plaats.

De kajuit en de radiomasten staken sterk af tegen de lichtgrijze, oostelijke hemel. In het westen zou de rode schijf van de zon aanstonds in de golven verdrinken.

Er gingen in afwachting nog vijf minuten voorbij, en toen zei Raffles vastberaden:

— Wij moeten er naar toe, Charles. Het komt mij voor dat aan boord van dat schip alles niet in orde is. Misschien is er averij aan de machine.

— Maar dat schip ligt bijna twee mijlen ver, Edward. Wij zullen zeker drie kwartier moeten zwemmen.

— Dat is zo, maar wat zou dat? Zou dat teveel van onze krachten vergen? Vergeet niet dat het zee-water het menselijk lichaam door zijn zoutgehalte gemakkelijker draagt dan zoet water. Bovendien er is weinig leus en het moet gewaagd worden. Het is een groot geluk, dat het schip stil ligt, want nu zal het donker zijn als wij daar aankomen. Vooruit dus, Charles, het gaat om ons hachje.

Raffles gaf het goede voorbeeld, en

begon met lange slagen, zonder zich al te zeer in te spannen, te zwemmen in de richting van het vaartuig dat daar inderdaad onbeweeglijk scheen te liggen, en waarvan de omtrekken hoe langer hoe vager werden.

Het was nauwelijks meer zichtbaar, toen de mannen een half uur gezwommen hadden. De zon was reeds tien minuten te voren achter de kim verdwenen, en een vale schemering begon zich over de zee uit te spreiden. Over een kwartier zou het inderdaad op deze breedte zo niet geheel en al donker, dan toch wel zo duister zijn, dat zij met wat geluk ongemerkt aan boord konden komen.

Hun grootste vrees was nu, dat men daar op de «Hawk» een weinig te vroeg de averij hersteld zou hebben, want het zou zeer moeilijk zijn, in volle vaart en in het donker dat schip als het ware te enteren.

Na tien minuten was de afstand tussen de beide zwemmers en het schip zodanig verkleind dat zij de donkere vorm van de «Hawk» nu weer duidelijk voor zich zagen oprijzen.

Maar toen dreigde plotseling weer een ander gevaar.

Achter hun rug klonk, vaag en onduidelijk nog, een geluid, waarvan zij de aard onmiddellijk konden vaststellen: het was het regelmatige gebrom van een motor.

In de toenemende duisternis keken zij elkaar veelbetekenend aan, en begonnen tegelijkertijd een snelle spurt. Het kon niet anders, of daar naderde de «Wellington» die door de «Hawk» draadloos ter hulp was geroepen.

Met iedere slag verminderde de afstand, maar nam ook de kracht van het motorgeluid toe.

Zij konden nog ongeveer honderd meter van de «Hawk» verwijderd zijn toen de lichten van de «Wellington» achter hen opdoemden.

Toen zij eindelijk het schip konden aanraken, bevond het vaartuig, waarover Kelly het bevel voerde, zich op nauwelijks drie kabellengten afstand.

Bijna alle opvarenden van de «Hawk» bevonden zich op de voorplecht en aan

bakboord, teneinde er voor zorg te dragen dat er in het donker geen anvaring zou plaats vinden.

Ook was het een geluk, dat het roer in het midden van het schip was geplaatst, zodat zij niet konden worden gezien door de roerganger, toen zij voorzichtig, en op alles voorbereid, zich optrokken uit het water, en zich uitstrekten op het lage achterdek van het schip.

Zij begrepen dat het aan boord van dit kleinere vaartuig veel moeilijker zou zijn om zich te verbergen dan zij het op de «Wellington» hadden kunnen doen, maar er bevond zich op het achterschip een kleine sloep, rustend op een onderstel, van hout, en bedekt met een zeil.

Hier kropen zij onmiddellijk onder, beseffend dat hun leven opnieuw aan een zijden draad hing.

Een schelle stem, die ze uit duizenden zouden hebben herkend, riep woedend:

— Nog méér oponthoud? Maar heb ik dan met kinderen te doen? Voor de duiven. Neem dan een goed schip, als je voor een paar honderd duizend dollars aan smokkelwaar binnen wil brengen.

Dadelijk daarop klonk de stem van Harrow, de kapitein van de «Hawk» met moeilijk bedwongen drift:

— Er zijn dingen die niet te voorzien zijn, Kelly. Er is een kamwiel gebroken, en daar kan niemand wat aan doen. Het is het gevolg van te grote snelheid.

— Was er geen reservekamwiel aan boord?

— Neen, maar de «Wellington» heeft er twee.

Kelly uitte een knetterende vloek.

Raffles hief voorzichtig het dekzeil een weinig op en keek door de kier.

De maan was zoëven door de wolken gekomen, en bij haar schijnsel kon hij Jesse Kelly zien staan op de campagne van zijn eigen boot, heftig gesticulerend.

Hij geleek nu meer dan ooit op een wanstaltige kleine duivel, zoals hij daar vloekend en tierend heen en weer liep.

DE AFREKENING

HOOFDSTUK VII

Het herstelwerk werd onmiddellijk ter hand genomen. De twee vaartuigen werden aan elkander verbonden, en de machinist van de « Hawk » begon aanstonds met zijn moeilijke arbeid, want het kamrad bleek niet volkomen passend te zijn, en moest een weinig veranderd worden, met behulp van een vijl. Schuurpapier kwam er zelfs nog bij te pas, en wie wel eens een motor-klep heeft opgeschuurd, weet, dat geduld daarbij een eerste vereiste is.

Nu en dan lichtten de twee in de sloep verscholen vrienden weer een tipje van het dekkleed op en poogden te onderscheiden wat er voorviel. Veel zagen zij echter niet, want het was erg donker.

Er kon omstreeks anderhalf uur gewerkt zijn, toen eindelijk het nieuwe kamrad was gemonteerd, en aldra kwam de machinist rapporteren, dat het wel zou gaan, maar dat de boot niet op topsnelheid zou kunnen varen.

— Los dan de enterhaken, riep Kelly. Drie man kunnen op de « Hawk » achter blijven. De rest van de bemanning heb ik nodig op de « Wellington » om de kisten over te brengen. Vlug een beetje.

Het was voor Raffles en Brand een ware opluchting, met drie mannen zouden zij het zeker gemakkelijk kunnen klaarspelen, ook al hadden zij geen wapens.

Een half uur lang klonk nu niets anders dan het gerol van vaten en het ge-

schuif der kisten over het dek van de « Hawk ».

Het werk was bijna gedaan toen er plotseling twee gedaanten opdoemden, die een zwaar pak tussen zich in schenen te dragen.

Zij kwamen regelrecht op de reddingsboot toe, blijkbaar in grote haast.

Raffles gaf Brand een duw in zijn ribben, en beiden kropen zo goed als het ging weg onder de roeibanken.

Het was hoogtijd, want het dekkleed werd een weinig opgelicht, het zware pak kwam binnen rollen, en het dek kraakte even onder de snelle voetstappen van de twee mannen die zich verwijderden.

Voorzichtig stak Raffles een hand uit, en betastte het langwerpige pak. Het voelde zacht aan en plotseling drong het tot hem door dat het wel eens een mens kon zijn.

Op hetzelfde ogenblik hoorde hij door het nu weer gesloten zeil een stem die een paar bevelen gaf en het geklots van water. De motor van de « Hawk » begon voorzichtig te draaien, en langzaam kwam de « Hawk » in beweging.

Brand kroop naar Raffles toe, bracht zijn mond aan zijn oor, en vroeg fluisterend:

— Wat zou er in die baal zitten?

— Ik weet het niet, maar ik hoop dat wij het spoedig zullen weten. Heb jij een wapen?

— Neen. Maar ik heb onder in de boot een handspaak gevonden.

— Een handspaak kan onder zekere omstandigheden een uitstekend wapen zijn. Wij zullen nog even wachten, amice en dan zullen wij de handen eens uit de mouwen steken.

Terwijl hij sprak liet Raffles zijn vingers langs het pak glijden, dat dwars over de roeibanken lag, en eensklaps zei hij zacht:

— Ik geloof waarachtig dat het een mens is... een vrouw... en zij is niet dood ook; waarschijnlijk alleen maar bewusteloos; neen, zij heeft een prop in de mond. Wacht even... ik geloof dat ik weet wie het is, het is Maisy. Ik voel aan haar pols het kleine kettinkje met het medaillon of de penning, die

mij van middag is opgevallen. Dat is natuurlijk het werk geweest van die duivelin, van Scarlet Elly. Op deze wijze heeft zij zich willen ontdoen van een mededingster in de gunst van haar chef.

Raffles wilde juist beginnen met de touwen door te snijden, waarmee de jonge vrouw gebonden was, toen er een man naderde.

Onmiddellijk doken Raffles en Brand weer onder hun banken terug, klaar tot handelen. De man sloeg het dekkleed nu geheel terug, omvatte de vrouw en tilde haar als een veertje van de banken, zonder de beide verstekelingen te zien.

Hij deed een paar passen met zijn vracht, zette ze neer, en zeker moest hij de vrouw bevrijd hebben van de touwen en de prop in haar mond, want de twee vrienden hoorden hem zeggen:

— Zie zo, liefje, dat zal je opluchten, hé? Herken je mij niet? Ted Sloan, die altijd zo dol op je is geweest, en je met schrik in handen zag vallen van Jesse Kelly.

Raffles keek door een kier van het dekzeil en zag hoe de man zijn handen naar het meisje uitstreckte en met één ruk haar de jurk van het lijf scheurde.

— Ik geloof dat het tijd wordt, amice fluisterde Raffles zacht. Probeer jij de kracht van je handspaak maar eens op de harde kop van die vent hier, dan zal ik de roerganger voor mijn rekening nemen.

Als katten liet het tweetal zich uit de sloep glijden en het volgende ogenblik smakte Ted Sloan als een zak zand op het dek.

De roerganger wendde zich om, zag wat er gebeurde, en bracht snel de hand naar zijn zak om zijn revolver te grijpen. Hij loste een schot zonder te richten, en tot een tweede schot kreeg hij geen gelegenheid, want de geoefende vuist van Raffles had hem reeds neergebeukt.

Op het horen van het schot klonken er snelle voetstappen op het trapje dat naar de machinekamer voerde, en voor een onderdeel van een seconde werd de gedaante zichtbaar van een man, die echter onmiddellijk weer wegdook, toen hij zag hoe de vanden stonden.

Dat hij echter blijkbaar niet van plan was, het daar bij te laten, bleek een seconde later, toen een kogel rakelings voorbij het hoofd van Brand floot, die zich met een waarschuwend kreet plat op het dek wierp en zich meester maakte van de revolver van de gevelde roer-ganger.

Raffles was eveneens over het dek gekropen, en had Maisy met zich meegetrokken, waarop hij met krachtige hand het roer gegrepen had.

Zij waren nu zo goed als geheel verborgen door de middenkajuit.

De man daar vooraan echter, bleef schieten, zonder dat men kon zien waar hij zich bevond.

Alleen de vuurstraal werd waargenomen, en dat zou de schutter noodlottig worden. Want het vierde beshot beantwoordde Brand onmiddellijk, de vuurstraal als doel kiezend, en een rauwe gil bewees, dat het schot raak was geweest.

Met een doffe smak rolde een lichaam het trapje af, en toen werd het stil. Brand wachtte nog even, sloop toen door de zijgang om de kajuit heen naar voren, en zei:

— Alweer een bandiet minder. Hij is morsdood. Het noodlot heeft zeker mijn hand bestuurd. Wat moeten wij met die twee andere kerels doen?

— Stevig binden, zodat zij zich niet verroeren kunnen. Tenminste als dat nog nodig is voor die vent, die jij met de handspak geraakt hebt.

Terwijl Brand hiermee bezig was, zei Maisy zacht, even de arm van Raffles aanrakend:

— Ik dank u dat u mij gered hebt uit de handen van die afschuwelijke kerel.

Het arme kind in haar dun onderjurkje stond te rillen in de koude nachtwind.

Raffles sloeg een jas om haar heen en zei:

— Het is aan mij om u te bedanken. Gij hebt voor mijn vriend en voor mij gepleit, toen men ons wilde doden. Dat zullen wij nooit vergeten.

— Hoe is het mogelijk dat gij u hebt kunnen redden? vroeg het meisje in

de grootste verbazing.

Raffles deelde het haar met enkele woorden mee, en vervolgde toen:

— Gij kunt nu onmogelijk terugkeren naar die smokkelaarsbende, waarvan de meesten niet voor een moord terug deinzen. Ik zal u helpen weer in een menswaardige samenleving terug te keren. Vertrouw op mij...

Weet gij waar de smokkelaars aan land wilden gaan om de kopers van hun waar te ontmoeten.

— Ik heb horen spreken van Belle Isle.

De stem van Raffles had een scherpe klank toen hij zei:

— Dus op dat eiland ontmoeten de beide partijen elkaar, de kopers en de leveranciers van de verdovende middelen. Ik zal proberen er eerder te zijn dan zij en dan zal ik een woordje meespreken.

Brand was intussen klaar met zijn werk en de twee bandieten konden zich niet meer verroeren.

Raffles wenkte Brand en zei:

— Ga nu naar de radiohut, en sein naar Henderson dat hij onmiddellijk na ontvangst van je bericht naar Belle Isle moet vliegen, een klein rotsachtig eiland, zo goed als niet bewoond, bij de monding van de Straat, die er naar genoemd is, aan het noordelijke uiteinde. Hij moet op zee dalen, en zo laag mogelijk vliegen, kortom, hij moet zorgdragen dat zijn komst niet wordt opgemerkt door de afnemers van de smokkelwaar, die zich nu zeker reeds op het eiland zullen bevinden. Maar, wacht eens, zij zijn daar natuurlijk met een schip gekomen. Ik weet iets beters. Geef Henderson nauwkeurig onze positie op, en zeg hem dat hij ons moet komen oppikken. Sein het in de geheime codetaal, zodat anderen, als zij het opvangen, er geen wijs uit kunnen worden.

Brand deed wat hem gevraagd was en er was nog geen kwartier verlopen, of een dof motorgeronk in de verte bewees, dat de Adelaar op komst was. Het toestel naderde uit het oosten, streek neer op het water en meerde behoedzaam op zijn drijvers voortglijdend, het schip.

Zodra de afstand niet meer bedroeg

dan een zestig of zeventig meters zei hij kortaf:

— Verniel nu het radiotoestel, of gooi het overboord. Wij verlaten de « Hawk » En het meisje gaat met ons mee; ik laat haar in geen geval in handen van die schurken.

Brand vroeg niet verder. In de machiniekamer vond hij een zware koevoet, waarmee hij in enkele seconden de onmisbare bestanddelen van het radiotoestel vernielde. Een paar minuten daarna gleed de Adelaar tot vlak langs de « Hawk » Henderson had de kleine boot in orde gebracht en Raffles vatte Maisy bij de arm.

— Kom het is tijd, zei hij. Wij verlaten dat schip. Wij hebben de roerganger weer de vrijheid gegeven, en hij kan met de hulp van zijn kameraad de kust gemakkelijk bereiken.

Zwijgend, schier willoos liet het meisje zich meevoeren, en naar de vliegmaschine overbrengen. De twee mannen hadden alle wapens meegenomen, die zij konden vinden, en zonder iets te kunnen doen, moest de man aan het roer van de « Hawk » toezien, hoe de Adelaar opsteeg van het water, en oostwaarts uit het gezicht verdween.

Raffles had zelf de stuurknuppel ter hand genomen, en Brand legde aan Henderson uit wie en wat het meisje was.

De tocht naar Belle Isle nam nauwelijks tien minuten in beslag, maar Raffles daalde reeds op verre afstand van het eiland, zodra zijn scherp oog de ligging had vastgesteld van een vrij groot schip, zonder pijp, dus waarschijnlijk een motorboot dat voor anker lag in een kleine baai ten noorden van het eiland.

— Let nu goed op, zei Raffles, zodra het toestel stil lag. Jij blijft hier, James, en je brengt het toestel voorzichtig nog wat noordelijker. Mijnheer Brand en ik gaan met de rubberboot naar het smokkelschip. Waarschijnlijk zijn er veel smokkelaars aan land gegaan. Hoe dan ook wij moeten de koopsum hebben, en die bevindt zich stellig nog aan boord van dat schip daar. Wij hebben nog twee uren voor de « Wellington » komt opdagen.

De rubberboot werd te water gelaten, en Raffles en Brand scheepten zich in. Voor hij met zijn riem het vaartuig zou afstoten, zei Raffles:

— Wij hebben lichtkogels bij ons, James. Wanneer er een groene kogel uitenspat, dan betekent dat, dat je full-speed naar het schip moet toekomen, om ons op te pikken. Dan zijn wij geslaagd. Is het echter een rode, dan is de zaak misgelopen, en moet je naar omstandigheden handelen, en je desnoods gereed houden om onmiddellijk op te stijgen.

Henderson knikte en de rubberboot verwijderde zich in de duisternis.

Henderson zette onmiddellijk de machine weer in beweging en heel langzaam schoof de Adelaar voort, in de schaduw van de hoge rotsen, die hier bijna loodrecht uit zee oprezen.

Tenslotte durfde hij echter niet verder gaan, uit vrees dat men de motor toch nog zou horen aan boord van het schip.

Gespannen bleven zijn bliken gericht naar de sombere massa van het vaartuig der bandieten.

Naast hem op de drijver stond Maisy, zich bevend en bleek van angst krampachtig vasthoudend aan een stang, terwijl haar haren wapperden in de zachte nachtwind.

Er verstreek bijna een uur, en de ongerustheid van Henderson nam met de minuut toe.

— Zou alles mislukt zijn? Was zijn meester, die tevens zijn trouwste vriend was, misschien gedood bij de stoutmoedige onderneming?

Maar plotseling steeg er een witte ster sissend en met grote snelheid op in de nachthemel, en barstte heel hoog met een zwakke knal uiteen.

De reus liet een kreet van blijdschap horen. Het was de groene lichtkogel, die voor een ogenblik de kale rotsen, het schip, en de schuimende branding in een spookachtige gloed zette.

Snel kwam de rubberboot aanzetten, die binnen enkele minuten langszij der drijvers lag.

Glimlachend hief Raffles een blij-

baar zware kist op, van roestig ijzer, en zei:

— Het had niet veel te betekenen, James; het eiste alleen tamelijk veel tijd. Er is geen druppeltje bloed gevloeid en het heeft alleen maar een buil op het hoofd gekost van een der andere partij. Maar nu als de zodekraai weg; de heren moeten het verder maar onder elkaar uitvechten.

Enkele minuten later begon de schroef te draaien, en zegevierend en trots verhef de Adelaar zich in de lucht.

Op een hoogte van bijna duizend me-

ter ontstak Raffles het zoeklicht, en heel even gleed de verblindend witte straal over een voor anker liggend schip, en verder zeewaarts over de « Wellington » die snel naderde, zonder dat de opvarenden zich nog bewust waren van de bittere teleurstelling, die hun na zoveel inspanning zou wachten en zonder getuige te hebben kunnen zijn van de razende woede die Jesse Kelly aangreep toen hij vernam, welke poets zijn doodgevaande tegenstanders hem gebakken hadden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

ONVERWACHT GELUK

HASSELT

SEYF — Drukkings- en Drukkersrijen, N. V.,

Gedrukt in België.

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE ONSLAGEN

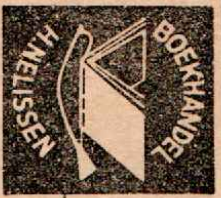

Betaalbaar met \$ 5.- of meer per maand

1. Recht is Recht } beide door
2. De Opstandige Cowboy } Frank W. Arner
3. Moordenaar van de Diamond-A } door Denver Bardswell
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Peter Pidd
5. Johnny Santee door Arthur MacLain
6. Heuse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cole
8. Ranch der Verschromping } alle door
9. De Man met het Buffalo- } Glanville
masker } Richardson
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyons } alle door
12. De Man van Arizona } C. H. Snow
13. Lokas
14. Texas Smerlitz
15. Bittere Maat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde onslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$ 89.50. Nu slechts \$ 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaikbaar met \$ 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevensstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
in heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien wat niet wordt verlangd.

NAAM, _____
ADRES, _____
L. I.